

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE MAN MET HET RODE HAAR

N° 2406

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Man met het Rode Haar

HOOFDSTUK I

HET HUIS IN DE TUDORSTREET

Met langzame schreden stapte een flink gebouwde politieagent heen en weer langs enige van de oudste huizen in de oude Tudorstreet, die de nummers 110 tot 116 droegen. Deze straat behoort tot de oudste van de Londense city, vlak bij de Black Friars Bridge.

Telkens als hij het laatste huis voorbij was, maakte hij rechtsomkeer, om hetzelfde te doen, zodra hij numero 110 bereikt had.

Deze eentonige wandeling duurde al

een paar uur. Een ding echter was er, dat hij nooit vergat, hij keek, telkens als hij er voorbij ging, strak naar de deur van het huis numero 114. Die deur scheen zijn bijzondere aandacht te hebben, ofschoon er niet veel bijzonders aan was te zien. Het was een gewone, zij het dan ook oude huisdeur van een stevig maaksel, die volkomen paste bij het oude huis, met het fraaie trapgeveltje, de smalle, hoge ramen en die lage stoep.

Die aandacht van de brave agent was echter wel gewettigd. Het fijne van de zaak wist hijzelf weliswaar niet en de dagbladen zouden er, zoals gewoonlijk, zo overdacht hij wel het nodige bij gefantaseerd hebben. Maar zelfs dan bleef de zaak nog wonderlijk genoeg.

Het was al ruim een week geleden begonnen met de arrestatie van een aantal cocaine smokkelaars, in een donkere nacht, en die vangst had de politie, dit stond vast, te danken aan de geheimzinnige avonturier, naar wie de politie van geheel Londen nog steeds zoekende was, zonder een spoor van hem te vinden, Lord Lister, ook wel genaamd John Raffles.

Maar bij die hulp die tussen haakjes zeer op prijs werd gesteld, al zou men dat op Scotland Yard nooit toegeven, had zijne lordschap het niet gelaten. Nauwelijks vier en twintig uur later namelijk was de politie er in geslaagd, al weer door zijn toedoen, bijna alle leden te arresteren van een hoogst gevaarlijke bende misdadigers, die zich verenigd hadden onder de naam van « De Rode Ster ». Het is waar, dat men een zestal weer op vrije voeten had moeten laten, daar hun namen nog niet voorkwamen in de politieregisters en zij niet op heterdaad waren betrapt, maar de anderen gingen tot de laatste man de gevangenis in.

Onder die bedrijven nu was het vast komen te staan, dat een geheimzinnige figuur het bevel voerde zowel over de smokkelaars, als de bandieten. Niemand had die man ooit gezien, tenminste, dit werd beweerd, en hij was bij de bandieten alleen bekend als « Numero dertien ». Natuurlijk waren alle arrestanten streng onderzocht, maar geen hunner wilde iets loslaten, of beter gezegd: geen hunner kon iets verklaren, omdat hij niets wist. Toch had de politie de zekerheid, dat althans de aanvoerders in aanraking waren geweest met die bewuste Numero dertien. De plek echter, waar dat geschiedde, waar zij hunne instructies van de onzichtbare leider in ontvangst namen, die had geen hunner willen verraden. En dat zou ook zeker wel altijd een geheim zijn gebleven, als de

Grote Avonturier zich niet met deze zaak bemoeid had en een even duidelijke, als dramatische vingerwijzing had gegeven, in welke richting men behoorde te zoeken.

De agent die daar nu zo rustig heen en weer wandelde, deed dit, omdat hem opgedragen was een huis in het oog te houden, waarbinnen, of liever, waaronder zich het laatste bedrijf had afgespeeld van dit drama in de misdadigerswereld, dat zelfs tot op de huidige dag nog niet geheel opgehelderd is.

De nacht tevoren had de politie, telefonisch gewaarschuwd, in de ruime kelder, diep onder dat huis, een zestal mannen aangetroffen, twee met verbrijzelde schedel en de anderen min of meer ernstig gewond en buiten kennis.

De telefonische oproep was afkomstig van John Raffles. Twijfel dienaangaande was buitengesloten, daar hij zijn naam genoemd had. En de Londense politie, door ervaring wijs geworden, wist wel, dat het niet verstandig zou zijn, een wenk van de Grote Avonturier in de wind te slaan.

Hier dient te worden vermeld, dat er lange jaren tussen de politie en haar verbitterdste vijand een soort seinstelsel heeft bestaan, een wachtwoord, als men het zo wil noemen, waardoor de politie met zekerheid kon nagaan, of het wel inderdaad Raffles was, die de inlichtingen verstrekke. Het is namelijk een paar malen voorgekomen, dat een snuggere schavuit, die van deze zonderlinge samenwerking moest hebben gehoord, de politie op een dwaalspoor wist te brengen en daardoor tijd wist te winnen, om zichzelf in veiligheid te stellen.

Nu was het verwonderlijke van deze nachtelijke inval, dat de politiemannen niet het huis van nummer 114 waren binnengegaan, maar dat, hetwelk het nummer 110 droeg. Zij hadden de aanwijzing van Raffles nauwkeurig gevolgd, waren door middel van een geheime lift naar de kelder afgedaald, hadden een vrij lange, brede tunnel gevolgd en waren op die wijze in de tweede kelder gekomen, waar zij tegenover enige oude kennissen kwamen te staan, gevaarlijke misdadigers, die onmiddellijk werden in-

gerekend. Het bleek naderhand, dat er reeds een paar jaren naar de heren werd gezocht.

Het huis nr. 110 bleek te behoren aan een zekere dokter Wynne, die zich echter bijtijds moest hebben gered, om toch enkele dagen later eveneens gearresteerd te worden, toen hij op het punt stond, zich naar Frankrijk in te schepen.

In de kelder moest zich eveneens een vrouw hebben bevonden, zekere Rita Nueva, die echter ook kans had gezien intijds te vluchten. Deze vrouw zat nauwelijks twee dagen tevoren nog in het Huis van Bewaring, waaruit zij op een wonderbaarlijke wijze was bevrijd, en ook hier noemde men de naam van nummer dertien.

Een nauwkeurig onderzoek had aan het licht gebracht, dat de kelder van het huis numero 114 op twee wijzen te bereiken was, namelijk door de tunnel en met de lift, die naar het nummer 110 voerde en vervolgens langs een zeer prozaïsche, heel gewone keldertrap, die uitkwam in de gang gelijkvloers van het huis no. 114.

Dat Raffles zich in die kelders in groot levensgevaar had bevonden, zoals hij verzekerd had, dat trok de politie zich eerlijk gezegd, bitter weinig aan. Dan moest hij zich ook maar niet in dergelijke avonturen storten. Van veel groter belang achtte hoofdinspecteur Baxter de omstandigheid, dat er in dat huis blijkbaar misdadige plannen tegen de maatschappij werden beraamd door hoogst gevaarlijke boeven en dat hier de zetel moest zijn van de geheimzinnige chef.

Geen wonder dus, dat men het huis onmiddellijk van de kelder tot de zolder nauwkeurig onderzocht had. Dat onderzoek echter had niet het minste resultaat opgeleverd, of liever, een resultaat, dat volstrekt niet strookte met hetgeen men verwacht had.

Een deel van de verdieping gelijkvloers werd ingenomen door een kleine steenzagerij, die zich specialiseerde in het vervaardigen van grafzerken. Het atelier telde zes man en een jongen voor de boodschappen, die allen om vijf uur in de namiddag heengingen. Van die

werkplaats was aan de straatzijde niets te zien, en om ze te bereiken, moest men aan de achterkant een tamelijk groot erf oversteken, een soort binnenplaats, die in vroeger eeuwen misschien een tuin was geweest, in de loop der jaren langzamerhand volgebouwd.

Tegen de muren stonden overal granieten platen, geknotte zuilen, kruizen en andere emblemen van 's mensen kortstondig bestaan hier op aarde.

Het atelier liep dus niet geheel door, maar liet aan de voorzijde van het huis ruimte voor een tweetal kamers en een klein keukentje, die in gebruik waren bij een bejaard gehuwd paar, waarvan de vrouw kleine huiselijke bezigheden verrichtte voor de overige bewoners van het huis.

Op de eerste verdieping woonde een gepensioneerde kapitein ter zee, die weinig last scheen te hebben van het onafgebroken gehamer en gebik in de werkplaats beneden hem, daar hij zelden thuis vertoefde en liever gehele dagen bij de dokken doorbracht, om na het uitgaan en binnenvallen der schepen te kijken, waar nog bijkwam, dat hij stokdoof was.

Op de tweede verdieping woonde een onderwijzeres, vijftig jaar, verbitterd door allerlei teleurstellingen in haar trieste leventje van lelijke, arme en onbegeerde vrouw, in gezelschap van een hondje, twee oude katten en een papegaai.

Tenslotte was de derde verdieping bewoond door een pasgehuwd paartje, dat er vrolijk en onbezorgd op los leefde, ofschoon ook de vrouw hard moest werken, teneinde te voorkomen, dat het huwelijksbootje lek zou slaan.

Dit alles was al spoedig onderzocht en vastgesteld. Te denken, dat Numero dertien zich onder deze bewoners zou bevinden, was dwaasheid. En toch stond het vast, dat in de kelder van dit huis de geheimzinnige nummer dertien zijn bevelen gaf en de rapporten van zijn luitenant in ontvangst nam. Bereikte hij dan zijn kelder door de tunnel en de lift? Het was onmogelijk, hoewel niet waarschijnlijk, en daarom was er aanstonds een politieagent in de Tudor

Street geconsigneerd, zodra de bandieten, die men in de kelder had aangetroffen, waren weggevoerd.

Over dit alles dacht de brave agent na, terwijl hij heen en weer kuierde in het warme zonnetje en bevond, dat het leven nog zo kwaad niet was.

Als hij naar dat huis keek, dan deed hij dat louter uit plichtsbetrachting, want die agent was niet dom en hij begreep heel goed, dat die geheimzinnige chef, wie hij ook zijn mocht, zeker niet op klaarlichte dag kalmpjes dat huis zou binnenwandelen.

Hij had juist voor de zoveelste maal rechtsomkeer gemaakt, toen hij een inspecteur de hoek zag omkomen van de dichtstbijzijnde dwarsstraat, vergezeld van een brigadier.

— Iets bijzonders, Cox? vroeg de inspecteur, voor hem blijvende staan.

— Neen, inspecteur, antwoordde de agent. Hij keek de inspecteur even aan. Hij kende hem niet en veronderstelde, dat deze waarschijnlijk dezer dagen overgeplaatst was uit een andere wijk.

— Ruk dan maar in, Cox. Je instructie luidde immers, om niemand binnen te laten?

— Niemand, mijnheer, al was het de koning in persoon.

— Goed, dan kun je wel gaan. Of wacht even, er is misschien nog iets beters. Zou iemand dat huis durven naderen, zolang jij er voor heen en weer kuiert?

De agent liet een gurgelend lachje horen, en zei toen volgens zijn overtuiging:

— Die dat deed, inspecteur, zou stomdronken moeten zijn, of rijp voor een gekkenhuis, als u het mij vraagt.

— Dat zou ik ook denken. Trek je dus terug in de zijstraat en let goed op, terwijl ik binnen nog eens een onderzoek ga instellen.

— Zeer goed, inspecteur.

De agent salueerde, draaide zich op zijn hielen om en wandelde weg in de richting van de dwarsstraat.

Zodra hij buiten het gehoor was, zei de brigadier op zachte toon tot de inspecteur:

— Ben je nu werkelijk van plan, Ed-

ward, die zaak nog verder door te zetten.

— Waarom niet, Charles.

— Ondanks hetgeen ons gisternacht in de kelder is overkomen? Moet ik je er dan nog aan herinneren, dat we het alleen aan de tijdige tussenkomst van Henderson te danken hebben, dat we nu nog leven?

— Dat is juist een reden te meer Charles, om het onderzoek naar numero dertien niet op te geven. Die man is een groot gevaar, niet alleen voor de gehele stad maar meer in het bijzonder voor ons beiden. Ik heb een taak te verrichten en dat kan ik niet naar behoren doen, als ik telkens gevaar loop, dat een sluwe en stoutmoedige tegenstander mij de voet dwars zet.

— Je gebruikt zachtzinnige termen, Edward, hernam de zogenaamde brigadier schouderophalend. De voet dwars zetten. Wel, de schurk zou je vierendelen, als hij er de kans toe kreeg.

— Juist om hem die kans te benemen, Charles, blijf ik net zolang naar hem zoeken, tot ik hem gevonden heb, antwoordde de Grote Avonturier kortaf. En nu niet meer gepraat, maar aan de slag. Ik heb deze uniformen uitgekozen omdat geen enkel burger het huis mag binnengaan en ik heb al die moeite niet voor de grap gedaan.

Onder het spreken waren Raffles en Brand op het huis toegelopen en de eerste had de hand reeds naar de schel uitgestrekt, toen zijn blik viel op het huis aan de overzijde, met de groen geschilderde pui.

Hij wendde de blik snel weer af, maar hij had duidelijk de lichte beweging gezien van een vitragegordijn op de eerste verdieping.

— Wat is er? vroeg Brand, die het bliksemsnelle lichten in de ogen van Raffles had opgemerkt.

— Je moet niet naar dat huis aan de overzijde kijken, maar wij worden bespioneerd. Het is jammer, dat ik die melkboer, die volgens agent Cox daar melk heeft bezorgd, niet zelf heb kunnen zien. Nu, misschien verschijnt hij nog wel eens ten tonele.

Raffles belde aan.

Hij moest vrij lang wachten en wilde ongeduldig juist voor de tweede maal bellen, toen de deur geopend werd door een oud mannetje met een plat, onbeduidend gelaat, waarin twee kleurloze ogen de geuniformde inspecteur vragend en een beetje ongerust aankeken. Zijn tandeloze mond ging half open; en hij knikte bijna voortdurend bevestigend met het hoofd, waarschijnlijk het gevolg van een of andere zenuwkwaal.

— Wij komen nog even om het huis te doorzoeken, vriend, begon Raffles. Hoe is je naam?

— Ik ben Hicks, de huisbewaarder, mijnheer, zei het oude mannetje. Als mijnheer maar wil binnenkomen?

Raffles had de deur reeds achter zich gesloten, zodra hij met Brand was binnengekomen. Hij keek de vestibule eens rond, die tamelijk smal was en een deur links en rechts had, terwijl recht tegenover de straatdeur een mooie eikenhouten trap, die zeker de bewondering en de hebzucht zou hebben gaande gemaakt van ieder oudheidkenner, naar de boven verdiepingen voerde. Een niet minder fraaie lambrizing liep langs de gehele vestibule, en onder de vloer daarvan, nauwelijks vijf meter lager, bevond zich die afschuwelijke kelder, waar Raffles nauwelijks tien uren geleden in de macht was geweest van Dr. Wynne en reeds op de martelbank had uitgestrekt gelegen. Nog waren zijn voeten tamelijk pijnlijk door het schroeien van de hete kolen, maar onder de medicamenten van Raffles was een door hem zelf geprepareerde brandzalf die een wonderlijk snelle uitwerking had.

Het kleine mannetje stond hen be-

dremmeld aan te kijken en vroeg toen met zijn zwakke, toonloze stem:

— Wat willen de heren eigenlijk zien? De kelder zeker?

— Neen, de kelder zelf interesseert me weinig; wat wij willen leren kennen is de wijze, hoe men er binnen komt.

— Wil ik mijnheer soms voorgaan?

— Dat is volstrekt niet nodig, waarde heer Hicks, antwoordde Raffles snel. Ik wil u niet van uw werk afhouden. Doe dus maar alsof wij er niet zijn en bekommer u niet om ons.

— Zoals mijnheer verkiest.

— Wij zullen u wel waarschuwen, als wij weer heengaan.

— Heel goed, mijnheer. Mijnheer kan alle kamers bezichtigen, als mijnheer dat wil.

— Dat zou ik inderdaad gaarne doen, hernam Raffles met een glimlach. Adieu, mijnheer Hicks, en ik hoop, dat ik u wel ergens zal kunnen vinden, als ik u nodig heb voor een of andere inlichting.

— Ik ben steeds tot uw dienst, mijnheer.

En met die woorden verdween mijnheer Hicks achter een smalle deur onder de eikenhouten trap met veel ooggeknipper en veel geknik van zijn kaal hoofd.

Raffles luisterde aandachtig, totdat hij de slepende voetstappen van de oude man niet meer hoorde en zei op zachte toon tot Brand:

— En nu zullen wij eens gauw proberen vast te stellen, amice, hoe mijnheer numero dertien de kelder kon binnengaan, zonder door de bewoners van dit huis gezien te worden en zelfs zonder dat zijn onderdanen hem zagen.

HOOFDSTUK II

DE GEHEIME DEUR

Raffles en Brand begaven zich allereerst naar de gang, waarop de keldertrap uitkwam. De deur van die trap was een deur als honderd andere en kon met een sleutel worden afgesloten. Raf-

fles nam de sleutel uit het slot en bekeek deze aandachtig. Hij haalde de schouders op en zei:

— Van dergelijke sleutels bestaan er hier in Londen zeker een paar miljoen.

Iedere smid levert ze zo bij bosjes. Wij zullen eens naar beneden gaan, als je het goed vindt, ofschoon ik wel geloof te mogen voorspellen, dat wij in de kelder niets merkwaardigs zullen vinden en in geen geval een andere geheime toegang als die wijzelf een paar dagen geleden hebben gebruikt.

Het bleek, dat de trap verlicht werd door een electrisch lampje, waarvan de schakelaar zich naast de deur bevond.

Bij het schijnsel daarvan gingen de twee mannen de trap af, die zeker abnormaal hoog was voor een gewone keldertrap. Raffles had dertig treden geteld, voor hij eindelijk beneden stond, op geen meter afstand van een tweede deur, die er heel wat anders uit zag dan de bovenste. Die deur was van zwaar eikenhout vervaardigd, op vele plaatsen met ijzer beslagen, opgehangen aan scharnieren, die wel tot een gevangenispoort schenen te horen en voorzien van een slot van de modernste constructie, dat zeker urenlang weerstand zou kunnen bieden zelfs aan de geoefende vingers van een volleerde inbreker.

Deze deur stond half open.

Het doel van die voorzorgsmaatregel was duidelijk. Bij een mogelijke overval door de politie zouden degenen, die daar binnen in de kelder waren, ruimschoots gelegenheid en tijd vinden om door de tunnel en met de lift in het huis no. 110 te ontkomen.

Vijf minuten van een grondig onderzoek waren voor Raffles en Brand voldoende, om tot de slotsom te komen, dat deze kelder geen andere toegang had dan die hun reeds bekend was. Het stond dus vast, dat No. 13 langs de keldertrap kwam, wanneer hij iets had mede te delen.

— Maar dan blijft het volgende toch onopgehelderd, Edward, zei Brand, nadat de twee vrienden het hieromtrent eens waren geworden.

— Wat dan?

— Wel, de methode van nummer dertien. Ik geloof, dat ik in zijn plaats een beetje minder onvoorzichtig zou handelen. Bedenk toch eens: hij moet een trap van dertig treden afdalen, en een sluipmoordenaar zou dus ruimschoots

gelegenheid hebben, hem van beneden af neer te schieten.

— Nu, Charles, zo gemakkelijk zou dat toch niet gaan, meende Raffles. Heb je wel opgemerkt, dat de lamp die de trap verlicht vooral op het beneden-einde van de trap is gericht. Je hebt zelf gezien, dat de schakelaar naast de kelderdeur is bevestigd. De trap loopt uit op een kort portaal of gang, met volkomen gladde wanden. Het is volstrekt ondenkbaar, dat er zich iemand zou kunnen ophouden, zonder dat hij onmiddellijk gezien werd door iedereen, die de kelderdeur boven in de gang opende.

— Dat stem ik je toe. Maar men zou bij voorbeeld op het horen van naderende schreden plotseling deze deur kunnen openen en dan op hem schieten.

— Een beetje gezocht, Charles, dunkt me. Deze deur is inderdaad zo zwaar, dat men deze maar niet zo gemakkelijk opent als het deksel van een sigarenkistje. Er is echter nog iets, wat het zou beletten, en dat is van veel meer belang. Het is namelijk onmogelijk, deze deur van de kelder af te openen.

Brand liet een lichte kreet van verwondering horen, kwam naderbij en bekeek het slot.

— Je hebt waarachtig gelijk, riep hij toen uit. Het slot is aan deze zijde volkomen afgesloten met een stalen plaat.

— Juist, en zelfs al zou men die plaat kunnen verwijderen, amice, dan zou men toch nog niet de sleutel hebben, om het slot te kunnen openen. Want er bestaat slechts een, en die ene is in het bezit van nummer dertien.

Je ziet, dat er hier boven de deur een smalle spleet in de muur is. Welnu, hij kon zich, staande op de derde of vierde trede van de trap, overtuigen, dat hier alles in orde was, alvorens naar binnen te gaan. Hij zal wel vilten zolen of iets dergelijks hebben gedragen, om zijn nadering geheim te houden.

— Maar, dan was hij verplicht, eenmaal binnen zijnde, de zware deur open te laten staan, wilde hij zich niet zelf de terugtocht afsnijden.

— Dat is duidelijk, en dat is ook inderdaad een zwakke plek in zijn methode

de. Hij kon natuurlijk de trapdeur goed afsluiten, maar dat zou mij zeker niet voldoende zijn geweest, ware ik in zijn plaats.

— Maar, ik heb nog meer tegenwerpingen, Edward. Het is bekend, en het staat vast, dat geen van zijn onderdanen hem ooit gezien heeft, ik bedoel, zijn geelastrekken heeft aanschouwd. Hoe is dat mogelijk, als hij hier bij hen in de kelder kwam?

— O, hij kwam maar hoogst zelden, Charles, en dan was hij natuurlijk gemaskerd of in een lange pij gewikkeld met een kap over zijn hoofd.

— Hoe weet je, dat hij zo zelden kwam? vroeg Brand verbluft.

— Wel, anders zou hij geen spreekbuis hebben aangelegd, antwoordde Raffles laconiek.

— Een spreekbuis? herhaalde Brand, verbaasd.

— Heb je die dan nog niet ontdekt? Het is waar, de uitmonding bevindt zich in een vrij donker hoekje. Hier is het, en het begin bevindt zich boven aan de trap naast de deur.

Brand keek even naar een korte, ebonieten hoorn, die slechts een klein eindje uit de wand stak en zei toen:

— Ja, dat zal natuurlijk veel verklaren.

— Wel, het verklaart ongeveer alles, zei Raffles bedaard. Hij behoefde slechts in de kelder te komen, wanneer dat volstrekt noodzakelijk was, en dat kan niet heel vaak zijn geweest. In verreweg de meeste gevallen kon hij het gemakkelijk af met de spreekbuis.

— En toch blijf ik er bij, Edward, dat er onvoorzichtig gehandeld werd. Wat drommel, er komen toch wel eens mensen in huis, opnemers van de gasfabriek, van de waterleiding, wat weet ik al. Zouden die dan niet vreemd opkijken, bij het vinden van die vestingdeur?

— Daaraan heb ik ook natuurlijk gedacht. Maar bedenk wel, de bewoners kunnen er echter niets aan doen, dat er onder hun huis een grote kelder is, op diepte van dertig traptreden. Maar laten wij nu deze plek maar verlaten, Charles, want wij hebben gezien, wat er te zien valt.

Zij stonden op het punt, de trap weer op te gaan, toen Brand eensklaps zijn hand op de arm van Raffles legde en vroeg:

— Hoe verklaar je, Edward, dat deze deur openstond, toen wij beneden kwamen, als alleen Nummer dertien er de sleutel van heeft?

— Het antwoord op die vraag heb je zelf al zoëven gegeven, amice, antwoordde Raffles glimlachend. Jijzelf hebt immers opgemerkt, dat de fabrikant, die het slot maakte, een tweede exemplaar van de sleutel behoudt. Bij het onderzoek, dat werd ingesteld, heeft de politie dat slot natuurlijk geopend met een sleutel die er op past, want er is geen krasje aan te zien. Het is een Yale slot van het grootste formaat en voor de politie was het dan ook heel gemakkelijk, er een sleutel van te vragen. En nu naar boven en eens verder gezocht.

Zodra zij weer in de gang stonden, luisterde Raffles een ogenblik met de grootste aandacht en zei toen op zachte toon:

— Ik weet niet, hoe het komt, maar het gezicht van die mijnheer Hicks bevalt mij niet.

— Maar Edward, een onnozele, oude suffert.

— Beste Charles, die zogenaamde onnozele oude sufferts zijn vaak uiterst gevaarlijk. Behendige, ondernemende schurken bedienen zich bij voorkeur van lieden met zulke een uiterlijk, om de politie op een dwaalspoor te brengen. Het wil er bij mij niet in, dat nummer dertien in volle vrijheid gebruik heeft kunnen maken van dit huis als hoofdkwartier, als hij niet volkomen overtuigd was geweest van de stilzwijgende medewerking van de huisbewaarder. Die moet toch, dunkt mij, wel eens iets gehoord hebben. Ik voor mij ben er van overtuigd, dat nummer dertien hier nooit anders dan gemaskerd is binnen gekomen. Maar van waar? Dat moeten wij nu allereerst onderzoeken. En dat is met de aanwezigheid van die Hicks en zijn vrouw erg lastig. Zou er geen middel zijn om hen een half uurtje kwijt te raken?

— Laat ik mij houden, of wij hier

zijn opgebeld en hem dan zeggen, dat hij op 't Hoofdbureau van Politie wordt verwacht. Hij en zijn vrouw. Dat is zelfs met een bus of een taxi wel minstens een kwestie van een half uur en in een half uur kunnen wij aardig opgeschoten zijn.

— Dat is een uitstekend plan, Charles. Natuurlijk zal het na een half uur dadelijk uitkomen, dat wij hen bedrogen hebben, maar dan komt het er niets meer op aan. Vlug maar.

Brand liep naar de telefoon, rammelde wat met het toestel en ging toen het zogenaamde bevel van Scotland Yard overbrengen aan Hicks, die hij in de keuken bij zijn vrouw aantrof, een potige dame met dik, zwart haar, dat in een knoedeltje boven op haar hoofd was bevestigd en voor wie de heer Hicks een grote mate van eerbied scheen te gevoelen.

Het oude heertje was blijkbaar vrij ontstemd, maar tegen de politie verzet zich niemand en zo ontdeed hij zich mopperend van de oude laboratoriumjas, die eens (lang geleden), wit was geweest, daar hij op dat ogenblik behulpzaam was bij het drogen van de vaat, sloeg zijn mouwen neer, deed zijn boord en zijn jasje aan en begaf zich op weg met zijn echtgenote, die Brand met een binnenpretje vijf minuten meer hoorde razen en tieren, dan hij in een week uit de mond van een kadewerker zou hebben verwacht.

Niet zodra was de huisdeur achter hen dicht gevallen, of Brand en Raffles begonnen snel maar met grote nauwkeurigheid hun onderzoek. Twee omstandigheden waren daarbij in hun voordeel. Ten eerste was het huis smal en tamelijk ondiep, en ten tweede konden zij hun onderzoek beperken tot de verdieping gelijkvloers, daar het volkomen buitengesloten was, dat de geheimzinnige bendechef langs een der verdiepingen het huis binnenkwam.

Het meest waarschijnlijke was, dat de man aan de achterzijde het huis binnenkwam en hier begonnen Brand en Raffles dus het eerst te zoeken.

De vestibule versmalde zich tot een gang, waarop ook de kelderdeur uit-

kwam, en deze had aan het einde een gewone glazen deur, die blijkbaar des nachts beschermd kon worden door er een stevig houten luik voor te hangen, dat op dit ogenblik tegen de muur stond.

Raffles opende de deur, bereikte zo een soort van binnenplaats, die er tamelijk onogelijk uitzag en die waarschijnlijk heel vroeger eens een tuin was geweest.

Voor een deel was dit binnenplaatsje bestraat met kleine klinkertjes, en op dat beklinkerde gedeelte stond, rustend tegen de achtergevel, een klein schuurtje, nauwelijks groter dan een flinke kast, groen geschilderd, ofschoon er van die kleur weinig meer te bespeuren viel, en zo wrak, dat de regen er zeker op talrijke plaatsen kon binnendringen.

De deur was slechts met een klink gesloten en toen Raffles de deur opende, zag hij in een hoek slechts een paar roestige spaden en een tuinhark met een gebroken steel in gezelschap van een gietertje zonder bodem en een paar in elkaar geschoven ledige bloempotten.

Raffles keek Brand glimlachend aan en zei op zachte toon:

— Wel een aardig schuurtje, vind je niet? Heel merkwaardig.

— Ik vind het een nogal vies hok. En waarom merkwaardig?

— Wel, merkwaardig, omdat de deur in 't geheel niet piept, ofschoon de hengsels rood zijn van roest. Vind jij dat niet vreemd voor zo'n hok, bijna in elkaar vallend van ouderdom? En wat een bezorgdheid voor het onderhoud van die scharnieren. Wat zijn ze uitstekend gelolied. Merk je nog iets anders op, Charles?

— Misschien lijd ik vandaag aan een soort sufheid, maar ik begrijp niet goed, waar je heen wilt.

— Wel, wie de deur van dit schuurtje opent, kan van bijna geen enkel punt in de onmiddellijke nabijheid gezien worden. Je ziet, dat de hele achtergevel ter hoogte van de ramen van de eerste verdieping voorzien is van een soort afdak of luifel. Wat voor nut dat heeft, is niet duidelijk, want er valt niets te bederven, maar wel springt in het oog, dat het de bovenbewoners onmogelijk

maakt iemand te zien, die deze schuur binnengaat.

— Maar wie krijgt het in zijn hersens dat hok binnen te gaan? vroeg Brand verbaasd. Wat zou iemand erin moeten doen? Ik zie niet eens een kolenhok.

— Wel, hij gaat erin, om er weer uit te gaan. Maar daarover straks. Je ziet, dat hier schuin tegenover een grote fabriek staat met haar heel weinig ramen, die op grote hoogte zijn aangebracht. Daar bevindt zich des nachts ten hoogste een nachtwaker. Dan komt er een dwarsstraat, die hier plotseling ophoudt, maar die misschien nog wel eens zal worden doorgetrokken, als deze huizen onder slopershanden moeten vallen en recht tegenover die fabriek is een groot schoolgebouw, dat des avonds al evenmin bewoond is. Wat de huizen betreft, die zijn zover afgelegen, dat het bijna onmogelijk is, na het vallen van de duisternis hier iemand te zien.

Raffles had onder het spreken voortdurend met zijn vingers langs de achterwand van het schuurtje getast en plotseling zag Brand tot zijn verbazing, hoe er zonder enig gerucht een smal deurtje openklapte. Hij zag, hoe Raffles er dadelijk doorheen stapte en volgde hem op de hielen, en nu stonden zij in een smalle dwarsgang en konden duidelijk de glazen achterdeur zien.

Raffles scheen in het geheel niet verast te zijn en zei rustig:

— Wij hebben nu natuurlijk de weg gevolgd, die ook nummer dertien volgde, wanneer hij dit huis binnen ging. Op deze wijze kon hij er zeker van zijn, geheel ongezien de kelder te bereiken.

— En als er bewoners van de andere verdiepingen door de vestibule liepen?

— Dat was onmogelijk, want die hebben een afzonderlijke trap, die vlak bij de voordeur uitkomt, terwijl de deur naar de kelder, zoals je ziet, veel meer naar achteren is gelegen. Hij zal wel zo verstandig zijn geweest, rustig te wachten tot alles veilig was, alvorens verder te gaan. En overigens zal hij wel steeds gekomen zijn, als iedereen in huis hier naar bed was.

— Maar hoe kwam hij op het achtererf?

— Dat moet natuurlijk een uitgang hebben naar een of andere zijstraat, zeer waarschijnlijk de straat tussen de school en de fabriek. Let even op de voorzijde van het huis; ik zal eens gaan kijken en kom dadelijk weer bij je, zodra ik het ontdekt heb.

Brand begaf zich naar de vestibule en keek door het kleine ruitje op straat.

Hij had daar nauwelijks vijf minuten gestaan, of hij zag iets, dat hem met schrik vervulde. Hij wendde zich dadelijk om, juist toen Raffles terugkwam, en met een tevreden lachje zei:

— Het is in orde; er is een goed verborgen deur in de achterschutting, die nu op slot is.

— Dan zullen wij al heel gauw van die deur gebruik moeten maken, want daar komt de politie.

De kaken van Raffles sloten zich vast op elkaar en hij was met een paar stappen bij het deuraampje. Brand had zich niet vergist. Een paar agenten kwamen haastig aanlopen, met een brigadier en een inspecteur; en onder hen was ook de agent, die zij ongeveer een half uur geleden hadden weggestuurd.

— Dat hebben wij aan de overburen en de zogenaamde melkboer te danken, zei Raffles laconiek.

Gelukkig hebben wij hen blijds gezien.

Het was een groot geluk, dat het echtpaar Hicks nog niet was teruggekeerd, want reeds weergalmdde het huis van het luide bellen.

— Dat wint ons misschien wel vijf minuten uit, zei Raffles, die reeds naar het bosje lopers tastte en op de deur toetrad, die zich in het midden van een met klimop rijkelijk begroeide schutting bevond.

Raffles begon vliegensvlug te werken. Het was een vrij stevig modern slot, en een paar kostbare minuten verstreken. Brand hield strak het oog gevestigd op de glazen gangdeur, in de verwachting, elk ogenblik een paar blauwe uniformen te zien. Het was duidelijk dat de bewoners van het huis aan de overzijde, die achter het bewegende gordijn hadden gezeten, Raffles hadden herkend

of in ieder geval wel begrepen hadden, wat dat wegzenden van de politieagent betekende.

— Ik zal je moeten verzoeken, Charles, je revolver met rust te laten, zei Raffles, zonder met werken op te houden.

— Hoe weet je in 's hemelsnaam... je staat met je rug naar mij toe, riep Brand in de grootste verbazing.

— Ik zie niets, maar ik voel het als het ware. Geen grapjes, die mensen doen eenvoudig hun plicht.

Brand luisterde al niet meer. Hij had in de vestibule zware voetstappen gehoord. Blijkbaar waren de agenten langs een ladder en een raam op de eerste ver-

dieping binnen gekomen en hadden zij op die wijze de vestibule bereikt.

— Daar zijn ze, fluisterde hij schor. We zijn er bij.

— Nog niet. De deur is open.

Inderdaad, juist toen de agenten de gang binnendrongen, door de inspecteur aangevoerd, sprong het slot open. Raffles rukte de deur naar zich toe en het volgende ogenblik stonden zij beiden in een smalle steeg met allerlei onsmakelijke afval.

Een snelle ren van nog geen halve minuut, bracht de beide vrienden aan het begin van de straat tussen de school en de fabriek en even later konden zij zich in veiligheid beschouwen.

HOOFDSTUK III

HET WEKKERSEIN

Een paar uren later zaten Brand en Raffles, na zich van hun vermommelingen te hebben ontdaan, tegenover elkander in de bibliotheek van hun huis in de Cromwell Street.

Raffles was in een ernstige gemoedstemming. Hij had reeds enige tijd zwijgend heen en weer gelopen, toen hij tenslotte met half gesmoorde stem begon:

— Ik geef de jacht niet op, Charles. Hoe meer tegenslagen ik ontmoet, hoe meer mijn eigenliefde geprikkeld wordt en hoe vaster ik besloten ben Nummer dertien te vinden, te ontmaskeren en onschadelijk te maken. Het wordt hoe langer hoe duidelijker, dat die man beschikt over zeer krachtige verdedigingsmiddelen. Dat onze list zo spoedig ontdekt werd, spreekt in dat opzicht boekdelen. Het komt mij voor, dat die hele buurt daar krioelt van spionnen. Ik vermoed, dat Rita Nueva er nu achter zat, letterlijk en figuurlijk.

— Wel, dan zal het ons het leven kosten, als we er mee voortgaan, zei Brand

laconiek.

— En toch zal ik dat doen, riep Raffles bijna woest. Mensen als die geheimezinnige aanvoerder zijn als een boze ziekte, die met alle middelen bestreden moet worden. Verraad en moord zijn hun wapens. Zij stelen uit hebzucht, om een gemakkelijk feventje te kunnen leiden, ik haat hen. Maar bovenal haat ik de mensen, die een gehele troep in dienst nemen, om voor hen de kastanjes uit het vuur te halen en zelf achter de schermen blijven. En daarom zal ik hem blijven bestrijden, tot een van ons het onderspit heeft moeten delven.

— Maar het is onmogelijk. Je ziet, dat hij van alle kanten beschermd wordt. Er is als het ware een muur om hem opgetrokken.

— Muren kunnen doorboord worden. Ik zal hem terug vinden, en ik geloof, dat er een middel is.

— Welk?

— Ik denk, dat de vent daar zal terugkomen om zijn instructies te geven, zodra hij meent met zekerheid te kun-

nten aannemen, dat alles veilig en de bewakingspost ingetrokken is. Daar moeten wij hem dus overvallen.

— Maar wat je daar zegt, is iets onmogelijks. Wij zouden misschien weken, ja maanden lang dat huis onafgebroken in de gaten moeten houden.

— Dat is niet nodig, Charles. Wij behoeven het niet zelf te doen. Er is een ander middel.

— Wat bedoel je?

— Luister. In de straat zelve, ik bedoel in de Tudor Street, kunnen wij ons zonder gevaar niet weer vertonen, tenminste niet enige tijd achter elkaar. Het krioelt er van spionnen en men zou onze verblijfplaats spoedig ontdekken hebben. Maar Henderson is hier nog niet gezien. En in de buurt zal wel ergens een kamertje te huur zijn. Welnu, wij laten Henderson dat kamertje betrekken en...

— En dan moet de arme kerel nacht na nacht met een kijker de deur van dat schuurtje in het oog houden?

Raffles haalde de schouders op en zei:

— Daaraan denk ik natuurlijk niet. Er zijn nog wel andere middelen om iets waar te nemen, namelijk met het oor. Ik zal kort zijn, Charles. Een van ons moet goed vermomd en nog veel beter des nachts een eenvoudig electrisch contact maken aan de schuttingdeur. Wij kunnen zo iets in een kwartier gemakkelijk opknappen. Dat contact brengen wij door middel van een electrische draad in verbinding met een gewone wekker op de kamer van Henderson. Je hebt zelf gezien, dat het onbebouwde terrein achter de schutting nooit bezocht wordt en als Henderson een kamertje in een der zijstraten kan vinden, dan zal enige honderden meters dunne scheldraad, met groene zijde omkleed en die bijna onzichtbaar is, ruimschoots voldoende zijn.

— Ja, dat is een goed plan, riep Brand opgewekt. Dan laat je hem zeker dadelijk telefoneren?

— Dat spreekt vanzelf. Zodra hij iets hoort, moet hij ons opbellen. En dan moeten boze machten de hand in het spel hebben, als wij er niet in sla-

gen, de kerel te snappen.

Laten wij maar dadelijk beginnen met toebereidselen te maken.

Raffles had Brand spoedig door zijn geestdrift overgehaald en diezelfde namiddag werd alles gereed gemaakt, om aan het werk te kunnen gaan.

Het was echter in de eerste plaats noodzakelijk, voor Henderson, die zich zou uitgeven voor een chauffeur in dienst van een grote meubelzaak, zodat hij desnoods de gehele dag buitenshuis zou kunnen zijn, zonder dat dit argwaan zou wekken, een geschikte kamer te vinden.

Die kamer moest aan verschillende eisen voldoen. In de eerste plaats moest er een telefoon zijn en verder uitzicht geven op het veld vol afval, «de belt», zoals de reus het terrein al gedoopt had.

Met het zoeken gingen drie dagen heen en in de middagedities van de bladen, die op de derde dag uitkwamen, kon men de arrestatie lezen van Dr. Wynne.

Die avond lazen Raffles en Brand, de avondbladen met de grootste aandacht.

Wynne was onmiddellijk naar Londen overgebracht en reeds diezelfde namiddag verhoord door de Politie-rechter.

Maar wie of wat hij dan ook zijn mocht, een verrader was hij niet en hij liet geen woord los over hetgeen hij misschien mocht weten van de geheimzinnige personages, die het gehele misdadige raderwerk in beweging brachten en controleerden. Misschien wist hij er ook niets van. Hoe dit ook zij, men kreeg geen woord uit hem; en dat niet alleen, maar hij wist ook zichzelf uitstekend te verdedigen. Hij wist niets van een kelder en nog veel minder van een vrijheidsberoving. Men moest hem dan maar eens met die twee mannen confronteren die er zich over beklagden, dat men van plan was hen te folteren.

De Politie-Rechter wist natuurlijk evengoed als verdachte zelf, dat de twee slachtoffers zich niet persoonlijk zouden komen aanmelden die zet was dan ook voor Dr. Wynne.

Toen had men hem voorgehouden, dat er nog een derde man was geweest, die een geweldige opruiming had gehouden onder de bandieten. Dr. Wynne had glimlachend geantwoord, dat hij ook die derde man dan wel eens wilde zien. Het was niets anders dan een onderlinge ruzie geweest, en hij kon toch wel met zijn vrienden, als hij dat verkoos, in een kelder vertoeven? Zeker, die kelder had een geheime uitgang naar zijn eigen huis, maar was dat soms strafbaar?

Misschien zou het met de sluwe schavuit onder die omstandigheden nog vrij goed zijn afgelopen, als maar niet een van de leden van «De Rode Ster», bang geworden voor zijn hachje, juist diezelfde ochtend dingen had verklapt, die het optreden van Dr. Wynne in een zeer eigenaardig daglicht stelden. Uit de getuigenis van die man kwam in elk geval vast te staan, dat velen van diens kameraden gehoorzaamden aan de bevelen van de geneesheer. Die mannen waren zonder de minste twijfel gevaarlijke misdadigers. Wynne bleek hun chef te zijn, hij was dus strafbaar, ook al kon men hem tenminste op dat ogenblik geen bepaald misdrijf aanwrijven.

De Politie-Rechter vond het dus de aangewezen weg, Dr. Wynne voorlopig in arrest te houden, in afwachting, dat de kroongetuige, nog verder zou doorslaan.

Insiders wisten, dat de hals van Dr. Wynne ernstig gevaar liep, als dit inderdaad mocht geschieden. En toen kwam de volgende ochtend het opzienbarende bericht: Dr. Wynne was die nacht op onbegrijpelijke wijze uit zijn cel ontsnapt. Geen krasje in een tralie, het slot van de celdeur eenvoudig met de sleutel geopend, en de cipier bewusteloos in een donkere gang gevonden en niet in staat, nadat hij eenmaal bij zijn postieven gebracht was, zich te herinneren wat er met hem gebeurd was.

Toen Raffles, des morgens bij het ontbijt dit bericht las, liet hij een zacht gefluit horen, stak de krant aan Brand toe, die de tijding met een kreet van woede begroette, en zei toen met een vreemde glimlach:

— Ja, onze tegenstander is niet de eerste de beste. Het lijdt geen twijfel, of deze ontsnapping, evenals die van Rita Nueva is het werk van nummer dertien. Nu ben je het zeker wel met mij eens, dat dat ongeluksgetal over machtige middelen beschikt?

— Dat heb ik inderdaad geen ogenblik in twijfel getrokken, riep Brand. Die man moet medeplichtigen hebben gehad onder het hogere politiepersoneel.

— Wat er ook van zij, Charles, wij hebben nu eenvoudig een vijand te meer.

— Maar die Wynne zal toch wel zo verstandig zijn, zich niet in Londen te vertonen? Hij zal toch wel onmiddellijk naar een veiliger plek zijn gevlucht.

— O, Londen is zo groot, gaf Raffles schouderophalend ten antwoord. Men blijft daar vrij gemakkelijk enige tijd onder water. De ontsnapping bewijst in elk geval weer, dat nummer dertien zijn goede helpers op prijs weet te stellen en hen niet in de steek laat.

— Een gevaarlijke duivel, bromde Brand.

Hoe gevaarlijk nummer dertien was en over welke machtige middelen hij beschikte, bleek nog diezelfde namiddag. Want toen brachten de speciale edities der bladen, die weer verschenen waren, het opzienbarende, schier ongelooflijk klinkende bericht, dat men de kroongetuige die ochtend vergiftigd in zijn cel had gevonden. De man was gedood met cyaanalkali. Hoe dat in zijn eten had kunnen komen, het was een raadsel en zelfs het nauwgezette onderzoek had het niet aan de dag kunnen brengen.

Brand, die toch al heel wat had meege maakt, verbleekte, toen hij het las en ging met het blad, dat hij even tevoren op straat gekocht had, naar Raffles. Hij overhandigde het hem zwijgend en liet zich in een stoel vallen.

Raffles las het bericht tot tweemaal toe, streek zich eens met de hand over het voorhoofd, maar zijn gelaat vertoonde een trek van ontombare wilskracht, toen hij opstond en half binnensmonds mompelde.

— Wij zullen het hem betaald zetten, dubbel en dwars. Of ben je bang geworden voor die numero dertien?

— Neen, het is geen gewone vrees, Edward. Ik verzeker je, dat het mij niet aan de moed ontbreekt, die men in iedere gezonde man mag verwachten, maar dit is iets, dat mij zulk een afschuw inboezemt, dat ik het niet onder woorden kan brengen. Daartoe waren zelfs Dr. Fox en Prof. Shydrift niet in staat, je vijanden van vroeger, die beiden hun misdaden met de dood bekocht hebben.

— En dat zal Nummer dertien ook, als ik er iets aan doen kan; en al zou ik hem de hele wereld moeten achtervolgen, in de lucht, onder de grond en onder de oppervlakte der zeeën. Wij gaan nog vannacht aan het werk en als deze strijd mocht eindigen met mijn dood, dan zal ik sterven met de wetenschap, voor iets goeds te hebben gevochten. Wil je me daarbij helpen, Charles?

— Ik sta je bij, Edward, tot aan het einde, wat dat dan ook zijn mag.

De beide mannen dineerden die avond in een der kleine restaurants in de buurt en hadden dadelijk daarna een laatste beraadslaging met Henderson. Die middag was de reus er eindelijk in geslaagd, een kleine kamer te vinden, die voortreffelijk aan het doel beantwoordde, namelijk op de zolderverdieping van een stil huis, een soort pension, bestuurd door een oude dame, de weduwe van een kapitein, die in de laatste oorlog gevallen was. Er was niet lang geleden juist een telefoon aangelegd en Henderson had ontdekt, dat het hem heel gemakkelijk zou vallen een draad af te tappen, die vlak boven de deur van zijn kamer liep, zodat hij zelf een geheim toestel zou kunnen inschakelen. Hij scheen dadelijk een goede indruk te hebben gemaakt op het oude dametje en als hij wilde, kon hij nog diezelfde dag de kamer betrekken. Hij zou er trouwens alleen maar zijn om er te slapen, want eten deed hij buitenshuis.

Het was nu zaak, het contact aan te brengen. Raffles besloot, dat dit nog die zelfde nacht zou geschieden.

Het was een zeer gelukkige omstandigheid, dat de politie het gehele voorval betreffende de arrestatie en ontsnapping van Dr. Wynne voor de pers verzwegen had, zodat er niets van in de

bladen gestaan had. Misschien ging de politie daarbij uit van het standpunt, dat het geheim houden hiervan beter was voor haar goede naam, die in de laatste weken toch al een geduchte knauw had gekregen.

Er waren talrijke ingezonden stukken in de bladen verschenen, waarvan de schrijvers brutaalweg de vraag hadden gesteld, of het voor Scotland Yard niet tijd werd, John Raffles uit te nodigen, bij de Centrale Recherche in dienst te treden, nu hij reeds een paar dozijn bandieten en smokkelaars in enkele weken onschadelijk had weten te maken. De stemming was in die tijd beslist pro-Raffles en de politie vond het wel zo verstandig, het publiek niet meer te verbitteren door van die mislukking te gewagen.

Raffles achtte zich volkomen gerechtigd, van die staat van zaken een gepast misbruik te maken en die avond, omstreeks elf uur, verlieten de drie mannen een voor een het huis in de Cromwell Street, verenigden zich weer aan Pall Mall, niet ver van het Koninklijk Paleis, stapten daar op een bus, deden, alsof zij elkander niet kenden, en bereikten na een rit van omstreeks een half uur hun plaats van bestemming.

De halte waar zij uitstapten, lag op nauwelijks 7 minuten gaans van de Tudor Street. Daarheen echter wendden zij hun schreden niet. Raffles had besloten, die straat voorlopig zoveel mogelijk te vermijden, zelfs al hadden hij en zijn metgezellen zich uitmuntend vermomd.

Zij kwamen weer bijeen op een stil plekje, waar Raffles zijn laatste instructies gaf.

— Hoe ver ben je nu met het werk in je eigen kamer, James? vroeg hij.

— Het wekkerklokje, dat er uitziet als een heel gewone bazarwekker, is kant en klaar, mylord. Ik behoeft het alleen nog maar te verbinden met de draad. Er ligt een hele rol van wel honderd meter klaar om naar beneden te worden gelaten. Er groeit klimop tegen de hele achtermuur.

— Het kon niet mooier. Dat zal de draad volkomen verbergen. Ga dan nu naar huis en doe, zoals je gezegd is.

Maak geen licht, tenzij je het gordijn heel zorgvuldig gesloten houdt. Bedenk dat men je venster kan zien van het onbebouwde terrein af.

— Van de belt, verbeterde de reus. Ik zal er om denken, mylord. Ik zal uw sein afwachten en dan de draad laten zakken, totdat mijnheer Brand deze heeft vastgemaakt aan de andere zijde, die u zelf zult leggen.

— Goed onthouden.

— En als de schurk vannacht mocht komen Edward? vroeg Brand fluisterend.

— Daar is, dunkt mij, niet veel kans op, Charles, antwoordde Raffles. Ten eerste wordt het huis in de Tudorstreet nog bewaakt, en ten tweede zal hij niet zo dom zijn, reeds nu naar de kelder terug te keren. Ik verwacht hem niet voor over minstens een week. Intussen moeten wij op alles bedacht zijn, en nu op weg.

Even later was Henderson in de duisternis verdwenen. Raffles keek hem na en zei toen zacht:

— Onbetaalbaar. Een hart van goud, knuisten van ijzer en trouw als een waakhond.

— Wij beiden zouden niet meer leven, Edward, als wij hem niet gehad hadden, zei Brand eenvoudig.

Er werd verder niet meer gesproken, totdat de beide mannen « de belt » bereikten, waar het zo donker was, dat de ogen van Raffles nodig waren, om er de weg te vinden. Hij had Brand een hand gegeven. Zwijgend gingen zij verder over de hopen afval, de ongelijke bodem, en rottend onkruid.

Brand had zeker niet geweten, dat hij al aan het doel was, maar Raffles bleef eensklaps staan, en zei:

— Daar is de schutting.

— Hoe zul je in 's hemelsnaam de deur kunnen vinden?

— O, dat zal wel gaan. Geheel zonder licht kan ik echter onmogelijk werken. Ik heb een kaarslantaarntje bij mij,

waarvan het licht alleen maar naar voren kan stralen. Het is maar een heel zwak vlammetje, zoals je aanstonds zelf zult zien, een lucifer geeft evenveel licht, voor mij is het echter voldoende. En die meneer Hick mag het volstrekt niet zien. Het is echter al over half twee en de vent zal op dit ogenblik wel slapen.

— Heb je het contact klaar?

— Alles is gereed. Ik hoef het alleen maar op de deur te schroeven. Houd jij nu het lantaarntje vast en licht mij bij.

De deur was tamelijk laag, maar Raffles moest toch op een omgekeerde lege eierenkist gaan staan om gemakkelijk te kunnen werken.

Bij het zeer zwakke licht van het dunne kaarsje, dat men op tien meter afstand nauwelijks meer kon onderscheiden, schroefde Raffles het contact boven aan de deur, na eerst de overhangende takken wat opzij te hebben geschoven.

Toen het bevestigd was, begon hij de deurpost onderhanden te nemen en toen ook dit gereed was en de draden waren vastgemaakt, liet hij de takken weer vallen, zodat er niets meer te ontdekken viel van de elektrische installatie; zelfs overdag zou het moeilijk zijn geweest, onder die bladerenvacht, het kleine contact te vinden.

De rest was een kleinigheid. De draden werden langs de schutting verder geleid, hier en daar bevestigd en tenslotte, nadat Raffles het zachte afgesproken signaal had gegeven, vastgemaakt aan de draad, welke Henderson reeds had ontrold. Die draad werd nu strak getrokken achter langs een regenpijp, alles werd zoveel mogelijk met aarde en gras bedekt, voor zover de draad over de grond liep, en toen zei Raffles tevreden:

— Nu zullen wij het tenminste direct weten, wanneer die deur geopend wordt. Ga mee, Charles, voor vannacht hebben wij genoeg gedaan.

HOOFDSTUK IV

HET SCHOT

Er waren drie dagen verlopen, zonder dat zich iets bijzonders had voorgedaan. Wynne was nog steeds niet gegrepen en ook naar Rita Nueva zocht de politie nog altijd vruchteloos.

Wat Nummer dertien betreft, daar raakten de bladen over uitgepraat, en andere zaken begonnen alweer de aandacht te trekken.

Men begon langzamerhand aan een sage, een mythe te geloven, aan een praatje, dat door deze of gene fantast verzonnen was.

Raffles wist echter wel beter, en hij wist ook, dat die onverschilligheid zijn plannen slechts in de hand kon werken. Nummer dertien immers zou zich nu wat veiliger wanen en weer beginnen met zijn misdadige ondernemingen. Het is waar, dat hij nog volstrekt geen teken van leven had gegeven. De hulde wekerbel aan het hoofdeinde van Henderson's bed was nog geen enkele maal overgegaan; de deur in de schutting was dus ook niet geopend.

Maar de Grote Avonturier was begiftigd met een eigenschap, die een man in zijn omstandigheden uitstekend te pas kwam: het geduld van een kat zou nog eender zijn uitgeput dan het zijne.

Henderson en Brand hadden hun instructies en hielden zich er nauwkeurig aan. De reus had de opdracht gekregen, zich onder geen enkele voorwaarde naar het huis in de Cromwellstreet te begeven. Wel bracht hij iedere dag rapport uit aan Raffles, maar dat geschiedde dan weer hier, dan weer daar, op een straathoek, bij een bushalte of een «Underground»-station, en het geschiedde altijd heel vlug. Menigmaal was een enkel ontkenkend hoofdschudden al voldoende.

Maar op het einde van de derde dag

deelde Henderson iets mede, dat Raffles met zorg vervulde. De samenkomst had toen plaats niet ver van Soho-square, en Brand, die Raffles vergezelde, zag onmiddellijk aan het gelaat van de reus, dat er iets was gebeurd, waarop hij niet gerekend had en dat hem had doen ontstellen.

Hij scheen zelfs de gewone voorzorgsmaatregelen te vergeten, liep regelrecht op Raffles toe en begon zacht:

— Mylord, hier ben ik om mijn rapport uit te brengen. Ik geloof, dat er onraad gemeld moet worden.

— Hoezo? Wat is er? vroeg Raffles, zijn ogen strak op het ontdane gezicht van Henderson gericht.

— U weet wel, de telefoon...

— Welnu?

— Er is mee geknoeid.

— Wat zeg je daar? Wat is er dan mee gedaan?

— De holte boven een van de stelschroeven in de ebonieten greep is gevuld met kopervijzel, met een heel dun laagje was erover, dat daarna zwart is geverfd, zodat het bijna niet is te onderscheiden van de greep zelf.

— Hoe heb je het ontdekt? vroeg Raffles, die een weinig bleker was geworden.

— Louter bij toeval, mylord. Ziet u, de zon schijnt om een uur of zes in de avond juist in het achterraam en het toestel staat zo, dat de zonnestralen daar juist weerkaatsen in de messing-schroef. Aan zoiets wen je, nietwaar? U had me gezegd, om iedere dag even de staat van zaken op te nemen en eens naar het huis van die Hicks te kijken, en vandaag was het ineens, alsof ik iets miste. Dat kun je zo hebben. Toen begreep ik, dat het het flonkeren was van de nieuwe schroef in de handgreep van

de telefoon. Ik bukte me, bijna had ik de hoorn van de haak genomen, maar gelukkig zag ik bijtijds, dat het schroefgat was opgevuld en dicht gemaakt. Ik heb toen eerst de contactdraden los geschroefd, toen de hoorn er afgenomen en toen natuurlijk het hele geval doorzien.

Raffles had zwijgend geluisterd met gefronst voorhoofd.

Wat Brand betreft, een bijna bijgelovige vrees begon zich van hem meester te maken. Die aanleg van het contact moest dus ook al zijn ontdekt. Een andere verklaring van deze aanslag op Henderson was buitengesloten. Die Nummerdertien was wel een zeer geducht tegenstander. Hij had stellig voorzien, dat zijn vijand alles in het werk zou stellen om hem terug te vinden en een spion verborgen in de buurt van de schuttingdeur.

Met een huivering bedacht hij, wat er gebeurd zou zijn, als Henderson de hoorn van de haak genomen had, die een gevaarlijk, misschien wel een dodelijk wapen was geworden, door koper aan te brengen op de messingschroef, die altijd op een veilige diepte in de greep verzonken is, zodat zij onmogelijk in aanraking kan komen met de hand. Het laagje was zou natuurlijk onmiddellijk gesmolten zijn door de handwarmte en Henderson zou door de stroom gedood zijn. Weliswaar was het voltage van de telefoonleiding op zichzelf niet krachtig genoeg om een mens te doden, maar schurken, die zoiets verzonnen hadden, zouden best in staat zijn geweest, die stroom te versterken.

Hij vroeg dan ook met een stem, die hij voelde trillen:

— Je hebt alles toch zeker dadelijk onderzocht, James?

— Onmiddellijk, mijnheer Brand. O, het geboefte heeft het prachtig aangelegd, dat moet ik zeggen. Bij onderzoek bleek me, dat ze de telefoon in aansluiting hadden gebracht met de gewone lichtleiding. Er ligt voor het kastje, waarop de telefoon staat, een dun en versleten vloerkleed, en toen ik dat wegtrok, zag ik een paar koperen knoppen in de vloer. Des nachts zou ik natuurlijk met blote voeten op dat kleedje en die knoppen hebben gestaan en u kunt wel

begrijpen, wat er zou gebeurd zijn.

— Maar is die kerel dan des duivels? bromde Brand woedend. Weet hij alles?

— Dat zullen we liever maar niet aannemen, Charles, zei Raffles, met een uitdrukking op zijn gelaat, die de jongeman schrik inboezemde. Die man is een sterfelijk wezen, en dus kwetsbaar. En ik zal die kwetsbare plek vinden, ook al moest ik er zelf bij ondergaan. Heb je de pensionhoudster ondervraagd, James?

— Natuurlijk, mylord. Ik begreep wel, dat zo'n karweitje op zijn minst een paar uren in beslag neemt; al die tijd moet er dus iemand in mijn kamer zijn geweest. Maar de oude dame zei, dat er niemand naar mij was komen vragen, behalve een huisbezoekster, namens een liefdadige instelling, en toen zij dat zei, toen wist ik natuurlijk genoeg. Ze zei, dat het een oud mens was geweest met grijs haar, maar alleen die vrouw kan het geweest zijn, die me die lelijke poets heeft willen bakken.

— De hemel zij gedankt, dat die opzet mishukt is, James, zei Raffles op doffe toon. Zo gauw mogelijk, zal ik het vertrek doorzoeken. Misschien vind ik er iets, dat ons op een spoor brengt. En luister nu goed. Wij moeten het doen voorkomen, alsof we nog niets van die aanslag weten. Heb je nauwkeurig acht gegeven, dat je niet gevolgd bent?

— Vanavond heel zeker niet, mylord. Daarop durf ik wel een eed doen, want ik heb te goed opgelet. Maar van vroegere keren zou ik het niet met zekerheid durven zeggen.

— Des te beter. Luister eens. Ik acht het heel waarschijnlijk, dat zij vannacht tot de aanval willen overgaan. Ze zullen de schuttingdeur openen, er zal contact gemaakt worden, het wekkerklokje naast je bed zal overgaan, je zult naar de telefoon grijpen om mij op te bellen en ze rekenen er op, dat je hoogstens een paar woorden in het toestel zult kunnen spreken, omdat dan de dodelijke stroom zijn werk zal hebben gedaan. Zij zullen echter aldus redeneren, dat ik, ongerust geworden door het plotselinge afbreken van het gesprek, naar je kamer zal komen, om te zien, wat er aan de hand

is en daar zullen ze mij dus wel een hinderlaag willen leggen. Ik hoop, dat je zelf begrijpt, wat er nu van je verwacht wordt.

— Dat ik mij dood houd, mylord, en de hele troep met een knuppel bewerk, tot de stukken er af vliegen, riep Henderson met schitterende ogen.

— Alleen met het eerste deel van het programma ga ik accoord, James, zei Raffles met een glimlach. Je zult je dood houden, maar wij zullen in de nabijheid zijn, als het kan zelfs in de kamer. Want het tuig dat het zaakje moet opknappen, zou wel eens het zekere voor het onzekere kunnen nemen en je bovendien nog een kogel met een windpistool of zo iets door het hoofd schieten.

— Oei... oei... Dat zou heel onaangenaam zijn, mylord, gaf de reus toe, terwijl hij zich achter 't oor krabde. Ja, dan vind ik uw plan toch beter.

— Met ons drieën zullen wij dat ongedierte gemakkelijk baas kunnen, dunkt mij, en dan zullen wij verder wel handelen naar bevind van zaken, ging Raffles voort. Het is jammer, Charles, maar wij kunnen die truc met het contact gerust als mislukt beschouwen. Ik kom er ruiterslijk voor uit, dat mijn tegenstander mij ditmaal volkomen gelijkwaardig is, en dan druk ik mij nog voorzichtig uit.

Maar nu niet verder gepraat, maar aanstonds gehandeld. Je gaat dus nu terug, alsof er niets gebeurd is, je ontsteekt licht in je kamer, maar je zorgt ditmaal, een klein kiertje van het gordijn open te laten, zodat men van de binnenplaats af kan zien, dat je nog niet naar bed bent gegaan. Mijnheer Brand en ik zullen ons nogmaals vermommen voor deze gelegenheid en je zorgt, dat je precies om negen uur klaar bent, de deur voor ons te openen.

— En als het huis ook aan de voorzijde bespied wordt? vroeg Brand.

— In 's hemelsnaam, die kans moeten wij lopen. Wij zullen ons uiterlijk wel zodanig veranderen, dat wij geen argwaan wekken. Er wonen vrij wat mensen in dat huis en die krijgen toch zeker 's avonds wel eens bezoek. En ga nu maar, James, kijk goed uit, wees op je hoede

en zet je horloge met het mijne gelijk, zodat je op de seconde af de huisdeur kunt openen. Ik zal mij houden, alsof ik aambel, maar het natuurlijk niet in werkelijkheid doen, want dat brave oude dametje, de pensionhoudster mag niet in de zaak betrokken worden. Heb je alles goed begrepen?

— Uitstekend, mylord, antwoordde de reus, die zijn horloge tot op de seconde gelijk had gezet met dat van Raffles.

Een ogenblik later verdween hij om de hoek van een straat en Brand keek hem na met onrust in het hart en een gevoel van felle woede tegen die onzichtbare vijand, die met zulke middelen streed. Alleen het toeval had hier een laaghartige moordaanslag doen ontdekken.

De beide vrienden liepen nu langzaam het plein over. Raffles sprak niet veel meer. Hij was blijkbaar in diepe gedachten verzonken.

Het liep tegen de tijd van het middagmaal en de twee vrienden besloten te gaan eten in een restaurant, dat nog niet lang geleden geopend was in een straat, niet ver van St. Paul. Beiden hadden daar veel goeds van horen zeggen. Zij zouden daarna nog tijd genoeg hebben, om hun vermomming door een andere te vervangen.

Brand wenkte een taxi, Raffles gaf het adres op en zij reden door de op dit ogenblik niet zo drukke straten van Londen, totdat de chauffeur stopte voor het nieuwe restaurant, dat onder beheer stond van een Italiaan, naar men zeide een voormalige kok aan het Italiaanse hof.

Het was vrij druk in de grote eetzaal, een beetje overdadig voorzien van vergulde krullen, bronskleurig pluche, mahoniehout en spiegels, maar zij konden er toch nog gemakkelijk een plaatsje vinden en Raffles koos met zoveel zorg het menu uit, dat Brand zich afvroeg, of die man met stalen zenuwen dan reeds vergeten was, welke gevaren hem bedreigden.

Er kwamen nog voortdurend gasten binnen, heren en dames in avondtoilet, en menig verbaasde, afkeurende blik ging naar het tweetal in hun zeer een-

voudige kleren, en slecht geknipte haaren.

Op een pas of twintig afstand, schuin tegenover hen, was een heer gaan zitten met rood haar, zeer goed gekleed, en blijkbaar gewend, zich in dergelijke inrichtingen te bewegen.

De twee vrienden zagen hoe hij zijn hoed en jas aan de toeschietende kelner gaf en toen plaats nam, waarbij hij een grote aktentas van zwart leder bij zich hield, ofschoon de kelner hem tot tweemaal toe scheen te vragen, of hij hem niet van dat lastige voorwerp wilde bevrijden.

De roodharige heer keek eens om zich heen, nam de bezoekers een voor een vluchtig op, stak een sigaret op, leunde achterover in zijn stoel en begon met de vingers van zijn rechterhand zacht op het tafelblad te tremmelen.

Een paar malen keek hij Brand recht in het gezicht, om dan dadelijk de blik weer af te wenden. De jongeman had het onmogelijk kunnen verklaren, maar hij onderging een zeer onaangename gewaarwording bij het ontmoeten van die lichtgrijze, bijna kleurloze ogen.

De beide vrienden waren intussen reeds aan hun tweede gang, daarbij nu en dan met elkander pratend, toen Brand opmerkte:

— Onze overbuurman met dat rode haar schijnt niet veel setlust te hebben. Hij laat zijn bord soep half staan. Wat zou er wel in die tas zitten, dat hij die zo hardnekkig bij zich houdt?

— Charles, ik weet het evenmin als jij; ik kan onmogelijk door dik, zwart leder heen kijken. Misschien is die man een ambtenaar van een of ander ministerie, die kostbare documenten onder zijn berusting heeft.

— Ik vind zijn ogen verschrikkelijk. Heb je op de kleur gelet?

— Ja, het zijn onaangename ogen, dat geef ik toe.

Brand wendde de blik af, en de man met het rode haar scheen ook geen aandacht meer aan hem te besteden. Brand begon op zijn beurt eens rond te kijken, en kwam tot de slotsom, dat hij die overdaad van spiegels niet erg kon waarderen. Men kon zichzelf wel vier-

maal weerkaatst zien in verschillende houdingen.

Hij keek in een spiegel, die een weinig terzijde van hem hing, en daar kon hij de man met het rode haar, ofschoon die recht tegenover hem zat, schuins op de rug zien.

— Wat deed hij nu? Zijn rechterhand ging een weinig onder het tafelblad en schoof nu langzaam, heel langzaam onder de tas. De tas wipte een weinig omhoog, alsof hij er iets onder stopte.

Het volgende ogenblik slaakte Brand een zachte kreet en gaf de niets vermoedende Raffles, die juist zijn vork naar de mond wilde brengen, een zo harde duw, dat deze bijna van zijn stoel tui-meide.

Tegelijkertijd klonk er iets als een zacht zweepklapje nauwelijks hoorbaar boven het geroezemoes in de grote eetzaal uit, en tevens viel op hetzelfde ogenblik met luid geraas de spiegel achter hen in scherven. Brand kon nog maar juist tijds een groot, dik stuk spiegelglas ontwijken.

Raffles voelde even een brandende pijn aan het rechter oorlelletje en greep in dezelfde seconden, dat hij zijn leven had te danken aan de ruwe beweging van Brand, die hem op zij had geduwd.

Er ontstond natuurlijk een grote opschudding, bijna niemand had het zachte klapje gehoord en geen sterveling greep iets van het breken van de spiegel.

Maar Brand riep, zo hard hij kon, wijzend op de heer met het rode haar:

— Dat is de man, die geschoten heeft. Houdt hem vast. Vervloekt, grijpt hem dan toch beet.

Die laatste woorden waren gericht tot de ober, die verbluft terzijde stond en aanvankelijk niet wist, wat hij moest doen. Toen hij eindelijk vastberaden op de roodharige heer toestapte, was het te laat.

Deze was vliemensvlug opgestaan, veldde de kelner, die hem grijpen wilde, met een enkele vuistslag, wierp zijn stoel voor de voeten van een aanstormende bezoeker, zodat deze struikelde en ten val werd gebracht, en was met twee sprongen bij de deur, voor iemand

in staat was geweest hem de terugtocht af te snijden.

Het volgend ogenblik was hij tussen het gewoel op straat verdwenen, jas en hoed in de steek latend.

Raffles bette koelbloedig het gewonde oor met zijn zakdoek en vroeg laconiek aan Brand:

— Schoot hij met een windpistool?

— Ja, van onder zijn aktenas. Ik zag hem in de spiegel juist zijn hand onder het ding steken.

Intussen was de gérant doodsbleek komen aanlopen en vroeg met sidderende stem:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, zijt gij gewond?

— Het heeft niets te betekenen, mijnheer, een kleine schram aan het oor.

— Wil ik een dokter laten komen?

— Neen, maar wel een nieuwe vork; de mijne is op de grond gevallen.

Mag ik u verzoeken, minder aandacht aan het onbetekenende geval te wijden?

— Maar er moet toch nader op worden ingegaan, mijnheer, zei de gérant, trillend als een espenblad en wanhopig, over dit incident, dat de naam van het nieuwe etablissement in opspraak dreigde te brengen.

— Och waarom? antwoordde Raffles volkomen kalm. Die man zal wel ver zijn en niet ingehaald kunnen worden.

— Had hij het op u gemunt?

— Mijn waarde heer, ik zag hem vanavond voor het eerst. Ik ben overtuigd, dat er een vergissing in het spel is. Ik verzeker u nogmaals, dat ik die heer nooit tevoren heb gezien en ik verzoek u dringend, de politie niet in de zaak te mengen. En nu een andere vork, als ik u verzoeken mag.

Dit gesprek had op zachte toon plaats gehad. De gérant keek schichtig om zich heen en zag dat de belangstelling van het publiek al begon te verflauwen; er was een spiegel in scherven gevallen en een heer met rood haar was hard weggelopen.

Zodra hij dat bemerkte, zei de gérant, maar al te gelukkig, dat het slachtoffer zelf de zaak zo kalm scheen op te vatten.

— Als gij er zo over denkt, mijnheer,

ik zelf wens niets liever dan... hm... geen ruchtbaarheid aan het geval te geven. U begrijpt wel, onze zaak is pas geopend, moet zich nog een naam maken, en...

— Volkomen begrijpelijk, aldus legde Raffles hem het zwijgen op. Ik verzeker u, dat het niets om het lijf had, tenminste, wat mij aangaat, want de man moet door een of andere gelijkennis op een dwaalspoor zijn gebracht. Hij heeft zich vergist; hij schoot op mij terwijl hij een ander meende voor te hebben. Ik zou gaarne een vork hebben.

Raffles kreeg zijn vork en ging bedaard voort met zijn maal, nadat een ijverige piccolo met wat bloedstelpende watten en hechtpleister was komen aandragen. Brand zuiverde handig het kleine wondje en plakte er een pleister op.

De gasten hadden hun plaatsen weer ingenomen, misschien wel wat verwonderd over de stoïcijnse kalmte van een man, die ternauwernood aan de dood ontsnapt was. De gérant, die het windpistool onder de tafel van de roodharige gast had zien liggen en het opgeraapt had, wilde er mee weggaan, maar Raffles wenkte hem en vroeg zacht:

— Mag ik dat pistool eens zien, mijnheer?

— Alstublieft, mijnheer, antwoordde de gérant.

Raffles nam het wapen ter hand en bekeek het aandachtig.

Het was geen revolver, en zelfs geen windpistool, maar een heel ouderwets klein zakpistool dat een kogel of patroon kon afvuren van bijna één centimeter kaliber. Dat er geen knal gehoord was bij het afschieten, vond zijn oorzaak in het feit, dat het moordtuig was voorzien van wat de New Yorkse gangsters een silencer, of wel een geluiddemper noemen. Het is een soort trechter, die op de loop van het wapen bevestigd wordt en het geluid, aanmerkelijk verzwakt.

Het wapen had een platte kolf en kon heel gemakkelijk in een zak of tas verborgen worden.

Raffles gaf het wapen glimlachend terug, de gérant ging heen, vastbesloten

de zaak in de doofpot te stoppen, als hij er maar even toe in staat was, en Raffles wendde zich om en keek naar de vernielde spiegel. Waar hij zat, was alleen het hout van de lijst nog maar over en op tal van plaatsen daarin kleine gaten te zien, als wormgaten, en die gaatjes konden dus alleen afkomstig zijn van hagel uit een patroon.

— Een spreiding van bijna een meter

in doorsnede, Charles, zei Raffles zacht. Als de man nog tien meter verder achteruit had gezeten had hij mij stellig geraakt, ondanks jou tegenwoordigheid van geest, om mij opzij te duwen. Fijn, dat het zo goed afgelopen is, maar laten we nu maken dat we wegtomen, want de gerant mocht eens berouw krijgen en toch aangifte doen van dit geval.

HOOFDSTUK V

HET ROSSIGE VROUWENHAAR

Brand keek Raffles een ogenblik aandachtig aan, en zei toen:

— Ik vind je soms onbegrijpelijk. Wat je de zaak werkelijk zo kalm op?

— Maar Charles, wat wil je? Moest ik me soms gaan aanstellen, als een hansworst, alsof er wonder wat gebeurd was? Er is op mij geschoten en men heeft mij gemist, dank zij jouw snelle reactie, wat verder?

Ik had het moeten verwachten.

— Verwachten? Hoezo?

— Wel, wij zijn nog niet voorzichtig genoeg geweest. Je hebt Henderson zo-even zelf horen zeggen, dat hij er niet zeker van was, of hij misschien in de eerste dagen niet gevolgd is, wanneer hij het huis verliet om rapport te komen uitbrengen. Wij dragen sedert drie of vier dagen dezelfde vermoeding; is het dus zo wonderlijk, dat een handig spion, die Henderson gevolgd heeft, ons met hem heeft zien praten en daaruit zijn conclusies heeft getrokken?

— Beestentuig, bromde Brand tussen de tanden. Met hagel schieten als op een konijn. De lafaards.

— Ja, amice, heel erg ridderlijk is het niet, van onder een tas een vijand neer te leggen, maar wij zullen ons moeten wennen aan het denkbeeld, dat Nummer dertien niet zeer kieskeurig is in zijn middelen, wanneer het geldt een

lastige vijand uit de weg te ruimen. Ik wil nog wel wat van die compote.

— Ik bewonder je rust, Edward. Mij gold dat schot niet eens en ik zit nog te trillen op mijn stoel.

— Kalm blijven, Charles, kalm blijven... Over een paar uren zul je je zenuwen hoog nodig hebben. Nu nog een sigaret, en laten wij dan maar spoedig gaan, want wij schijnen nog altijd het onderwerp te zijn van gesprekken, die wel eens een hinderlijke wending konden nemen.

Brand verlangde niets liever, dan zo gauw mogelijk te vertrekken. Daarom rekende hij vlug met de kelner af en een ogenblik later stonden de beide vrienden weer op straat, maar ditmaal niet aan de voorzijde. Want Raffles had de gerant te kennen gegeven het restaurant via een achterdeur te willen verlaten, en deze had daartegen niet het minste bezwaar.

Toen Raffles en Brand haastig wegstapten, waren zij er zeker van, dat de goede man hen, zoals men dat noemt, het heilig kruis achterna gaf en in zijn binnenste de hoop uitsprak, nooit meer deze paar gasten terug te zien, op wien men, als in een kernmisschietentje, hagelpatronen afschoot.

Vlug liepen beiden voort naar een bushalte. Zij waren er op dat ogenblik

volkomen zeker van, dat de roodharige heer niet in de buurt was en dat ook niemand hen was gevolgd.

Dicht bij het hoekhuis in de Victoria-street, dat hun zo vaak gediend had als steunpunt, stapten zij af. Zij gingen naar binnen en legden er haastig hun vermomming af, welke zij door een gans andere vervingen. Toen Raffles eindelijk van achter de kapspiegel opstond, leek hij op een brommerige, gepensioneerde generaal met zijn lange, witte hangsnorren en ruige wenkbrauwen. Hij was nu geheel in het zwart gekleed, droeg een onderwets dasje en had een zware stok in de hand, zoals mensen wel gebruiken, die niet goed meer ter been zijn.

Wat Brand betreft, deze had ook zeer zijn best gedaan en vertoonde zich nu als een klein mannetje, gekleed in een vale geklede jas, en hij was zeer trots op zijn werk, toen Raffles hem glimlachend zei:

— Wilde je een slecht betaalde onderwijzer op een kostschool voorstellen?

— Juist! riep hij vrolijk uit. Ik heb wel niet precies aan een kostschool gedacht, maar toch wel aan een onderwijzer. Ik ben tot je dienst.

Nauwelijks een half uur na er te zijn binnengetreden, verlieten de beide mannen het huis, weer met de grootste omzichtigheid, ofschoon zij nu zeker wisten, dat de trawanten van Nummer dertien ditmaal hun spoor bijster moesten zijn geraakt.

— Ik zal die vermomming, die ik zo even heb afgelegd, voorlopig maar niet meer gebruiken, zei Raffles droog. Die heeft afgedaan, want zij scheen een al te grote aantrekkingskracht uit te oefenen op zekere heer met vuurrood haar.

— Geloof je, dat dat rode haar echt is geweest, Edward?

— Daarvan ben ik zo goed als zeker. Het was al te kort geknipt, à la brosse, om een pruik te kunnen zijn.

— Maar zou die man nooit bang zijn geweest, juist door dat haar te worden herkend?

— Ten eerste had hij het kunnen verven, Charles, en ten tweede, had waarschijnlijk niemand hem verdacht,

als hij niet toevallig in een spiegel zijn handgrepen had kunnen zien. Het geluid was zo goed als onhoorbaar, het moordwapen was half onder een tas verborgen, natuurlijk waren dadelijk alle gasten komen toesnellen en had hij gemakkelijk van de verwarring gebruik kunnen maken om te ontsnappen. Maar nu is het mislukt, en als wij dat heerschap ooit terug zien, dan zal ik hem een warm kwartiertje laten passeren.

Zij namen, eenmaal weer op straat gekomen, dadelijk een taxi en reden naar de donkere, zijstraat, waar Henderson zijn kamertje bewoonde. Zij stapten echter niet tegelijkertijd uit, maar nadat Brand was uitgestapt liet Raffles de chauffeur een omweg maken, en bereikte toen de straat van de andere kant.

Hier stapte hij uit, zond de taxi weg en raadpleegde zijn horloge. Het was vier minuten voor negen. Hij liep de straat in, die reeds geheel in duisternis gehuld was, met één hand op zijn rug, de andere zwaar leunend op de stok en zelfs het scherpst, meest wantrouwend oog kon in die enigszins kreupele heer slechts gezien hebben, wat hij wilde voorstellen: een oud-militair, die nog moeite doet, er martiaal uit te zien en er niet in slaagt.

Precies om negen uur stond Raffles op de stoep. Hij deed, of hij op de deurschel drukte, en wachtte toen even. Een heel licht gerucht had hem verkondigd, dat Henderson op zijn post was geweest en de deur voorzichtig op een kier had opengezet.

Hij wachtte nog even, en juist toen kwam Brand aanlopen. De twee heren namen als vreemden even de hoed voor elkander af en gingen na een paar tellen gezamenlijk naar binnen.

De vestibule was donker en van de straat af kon men dus onmogelijk zien, of de deur al dan niet door een dienstmeisje werd geopend.

Raffles en Brand verloren geen tijd, maar bestegen dadelijk de tamelijk brede trap, waarvan de loper hun voetstapen volkomen dempte.

Zij hielden zich nergens op, maar gingen steeds hoger, en hoorden niets

anders dan een schelle stem, die uit de keuken scheen te komen en een populair liedje zong, maar die dadelijk tot zwijgen werd gebracht door een vrouwenstem, die tot wat meer kalmte maande.

Zij hadden zo vlug gelopen, dat zij Henderson aan de voet van de trap naar de bovenste verdieping inhaalden.

Er werd echter geen woord gesproken, voor de drie mannen in de kamer stonden en de deur achter hen was dichtgegaan.

— Doe eerst de gordijnen dicht, James, zei Raffles zacht. Maar zorg, zoals ik je gezegd heb, dat er een smalle kier open blijft.

De ringen gleden over de koperen stang en het werd dus nog donkerder in de kamer.

— Is de schakelaar naast de deur? vroeg Raffles.

— Ja mylord.

Zoekend gleed de hand van Raffles even over het behang en toen werd de kamer verlicht door een eenvoudige elektrische lamp, een zogenaamde « pendel », die uit niets anders bestond dan een porseleinen kapje, en het gloeipeertje en dat aan het lichtsnoer zelf is opgehangen.

Raffles keek de kamer eens rond.

Het was een tamelijk groot, zeer eenvoudig gemeubeld vertrek. In een inspringend gedeelte van de kamer stond het houten ledikant en Brand voelde onwillekeurig medelijden met Henderson, toen hij het zag, want in dat smalle, korte ding zou hij zeker niet behoorlijk rechtuit kunnen liggen. Bijna recht tegenover het raam stond het tafeltje, waarop de telefoon was geplaatst. Daarvoor lag een vrijwel versleten vloerkleedje. Op het nachtkastje naast het bed stond de elektrische wekker, maar nu waren de verbindingsdraden nog zorgvuldig weggestopt achter het ledikant, opdat een nieuwsgierig dienstmeisje er niets aan zou kunnen bederven.

— Je verbindt die draden zeker pas met de wekker, als je naar bed gaat? begon Raffles snel en zacht te vragen.

— Ja, mylord. Ik achtte het niet ver-

antwoord, dat ding zo maar de hele dag te laten staan.

— Nu ja, degenen, die hier zijn binnengedrongen, hebben naar die draden gezocht en ze dus gevonden ook. Dit is de telefoon, naar ik zie. Zijn de draden nog los?

— Ja, mylord.

Raffles nam de hoorn van de haak en bekeek deze onder de lamp. Brand voegde zich daar bij hen.

Raffles nam zijn pennemesje uit zijn zak, zocht de plek op, waar een der stelschroeven zich bevond, krabde 't zeer dunne vliesje was weg en vond daaronder inderdaad een mengsel van koper-vijlsel en bijenwas, dat in de holte was geperst en aldus met de schroeftop in verbinding stond.

— Die duivels, bromde Brand woedend.

— Wij hebben iets dergelijks nog eenmaal beleefd, Charles. Herinner je maar, het was in New York. Maar daar had men de oorspronkelijke stelschroef verwijderd en eenvoudig vervangen door een veel langere, die een klein stukje buiten de greep uitstak, zei Raffles, terwijl hij met zijn mesje de koperen vulring uit de holling begon te peuten.

— Wat doe je? vroeg Brand.

— Die telefoon weer bruikbaar maken, amice. Het is wel niet waarschijnlijk, maar toch mogelijk, dat wij er gebruik van moeten maken. Maak nu de draden maar weer vast, James.

Raffles stak de hoorn aan Henderson toe, die de draden weer aan de klemmen bevestigde en de hoorn weer op de haak legde.

— Maar nu hebben wij een kostbaar bewijs tegen die schurken vernietigd, zei Brand hoofdschuddend.

— Ik zou mij dat maar niet zo aantrekken, Charles, zei Raffles met een glimlach. Het is immers niet uit te maken, wie het deed. Laten zij maar eens hier komen, wie het ook zijn, dan ben ik al ruimschoots tevreden. En nu zullen wij eens zien, of er hier iets te ontdekken valt, dat ons enig houvast geeft, om vervolgens over te gaan tot het opmaken van een veldtochtplan.

Raffles begon heel langzaam de kamer

rond te lopen en aan zijn spiedende blikken ontging niet het allergeeringste, geen vlekje op het tafelblad, geen lucifer op het asbakje naast het bed, geen spatje op het behang.

Plotseling bleef hij staan bij het nachtkastje, waarover een wit, met kant afgezet kleedje lag. Hij bukte zich en Brand zag, hoe hij met gespitste vingers heel voorzichtig iets van dat kleedje oplichtte en het bekeek met die eigenaardige uitdrukking in de ogen, die men krijgt, wanneer men een zeer klein voorwerp van dichtbij beziet.

— Wat heb je daar, Edward? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Een haar, antwoordde Raffles laconiek.

— Wat zeg je daar? Wat voor een haar?

— Een vrouwenhaar.

Brand kwam naderbij en wierp toen een blik in de richting van Henderson, die er een beetje bedrommeld bij stond.

— Damesbezoek gehad, James? vroeg Brand, met een glimlachje.

— Mijnheer Brand, ik verzeker u... begon de reus stotterend, terwijl hij een kleur als vuur kreeg.

— Stil maar, James, viel Raffles hem in de rede, mijnheer Brand plaagt je maar een beetje.

— Intussen, dat haar is heel lang en het is niet van hemzelf, ging Brand voort.

— Het is natuurlijk van de vrouw, die zich hier heeft voorgedaan als col-lectrice.

Brand sloeg zich met de vlakke hand voor het voorhoofd en zei:

— Waar zijn mijn hersens? Natuurlijk. Ik was het vergeten, maar had je ons niet gezegd, dat de vrouw grijs was?

— Mijn hemel Charles, zei Raffles ongeduldig, ik heb je al gezegd, dat het mens een pruik droeg. Dat ligt, dunkt mij, voor de hand. Oude vrouwen knappen dergelijke stukjes niet op. En die vrouw zal wel luisteren naar de naam van Rita Nueva.

— Onmogelijk. Die was gitzwart.

— Dat was ze nog een week geleden, maar op het ogenblik kan ze best blond zijn, of liever roosig. Dit is een roosblad

haar.

— Ze zou zich dus geverfd hebben?

— Ik zal het maar op rekening van je gespannen zenuwen stellen, amice, dat je opmerkingen maakt, die men in de mond van een schooljongen zou verwachten, zei Raffles.

— James, heb je hier wat onder de kruk?

— Mylord bedoelt toch niet, of ik aan de drank...? begon de reus wederom een kleur krijgend.

— Ik wil alleen maar weten, James, of je voor deze speciale gelegenheid en om het verblijf in dit saai kamertje wat op te vrolijken, soms wel eens een glaasje whisky of gin drinkt, antwoordde Raffles glimlachend.

— Soms, niet vaak, mylord. Ik neem er alleen eentje bij wijze van slaapmutsje.

— Zeer verstandig. Heb je er nu wat ven in huis?

— In deze kast mylord. Ik zal u dadelijk helpen. Er staan schone glazen. Het is de beste hollandse jenever, die ik kon krijgen. Mylord moet zelf maar eens proeven.

Henderson opende een muurkast, nam er een kleine karaf uit, benevens een wijnglas, vulde het glas en schoof het Raffles toe met een trouwhartig:

— Het is u van harte gegund, mylord.

Zonder dat een spier op zijn gelaat bewoog, trok Raffles het glas naar zich toe en liet er heel voorzichtig tot op de helft het vrouwenhaar in zakken, dat hij er enige tijd in liet hangen.

— Was het niet om te drinken, mylord? vroeg de reus verbaasd.

— Neen, James, antwoordde Raffles onverstoort. Een borrel om half tien in de avond drink ik maar hoogst zelden, en alleen als het onvermijdelijk is.

Hij haalde het haar naar boven: de onderste helft was gitzwart.

— Je ziet wel, dat ik gelijk heb, Charles, zei hij eenvoudig. Mevrouw verft zich en blijkbaar met een niet al te deugdelijk kleurmiddeltje. James, je kunt de inhoud van het glas wel weggooien.

De kast werd weer gesloten en na enige ogenblikken vroeg Raffles:

— Je bezitkt niet over een ~~nicht~~

tje of iets dergelijks, James?

— Neen, mylord, dit is alles, wat nog vrij was.

— Wat is dit dan voor een deur?

— Die is op het oogenblik op slot en aan de andere kant zitten grendels, heeft de juffrouw me verteld. Maar ze geeft toegang tot een andere kamer, juist een als deze, waar een dame van het toneel woont. Het is een kleedster, ze is zestig jaar en niet helemaal recht van lijf en leden.

— Die vrouw is nu zeker niet thuis? vroeg Raffles.

— Ze komt nooit voor één uur.

— Ja, maar dat is nog te vroeg, zei Raffles peinzend. Het is niet waarschijnlijk, dat wij de zaak nog voor één uur al bedisseld hebben. Als we te vroeg het licht uitdraaiden, zou dat zeker achterdocht kunnen wekken.

— Zouden we niet in de gang post kunnen vatten? stelde Brand voor.

— Te weinig ruimte, Charles, zei Raffles. Die kamer van die oude kleedster zou uitstekend zijn, als wij maar een

middel wisten om er haar vannacht buiten te houden.

Raffles dacht even na en vroeg toen:

— Weet je ook, aan welk theater ze is, James?

— Ja, dat heeft ze me verteld, mylord. Ze is aan het « Gaity ».

Raffles stapte dadelijk op de telefoon toe. Hij wist nog volstrekt niet, wat hij eigenlijk zou vragen, en vroeg aansluiting met de inspeciënt.

Maar reeds een oogenblik later zag Brand zijn gezicht ophelderen en hem de hoorn neerleggen, na slechts een paar woorden te hebben gesproken.

— Ditmaal hebben wij dan toch wellicht de voorzienigheid aan onze zijde, Charles, zei Raffles handenwrijvend. De hoofdrol viert vanavond een jubileum en heeft het gehele personeel, tot de toneelknechts inclusief, uitgenodigd op een grote fuif in een der restaurants. Mooier kan het niet. Niemand komt zeker voor een uur of vijf op zijn bed. Nu zullen wij die deur eens dadelijk onderhanden nemen.

HOOFDSTUK VI

RITA NUEVA

Raffles bekeek even het slot van de tussendeur, glimlachte, draaide het licht uit en opende toen heel voorzichtig de gangdeur. Alles was doodstil in het huis, naar het scheen.

Hij kwam weer binnen en zei heel zacht:

— Om de grendels te kunnen terugschulven, moeten wij natuurlijk eerst de gangdeur hiernaast openen. Die zal de kleedster wel hebben gesloten, toen zij het huis verliet. Wacht hier even en maak pas weer licht, als de deur dicht is.

Raffles ging het vertrek uit, deed heel zacht de deur achter zich dicht, waar-

na Brand licht maakte en wachtte.

Er waren nog geen vijf minuten verstreken, of er deed zich een nauwelijks merkbaar geluid horen en bijna aanstonds daarna trad Raffles door de verbindingsdeur glimlachend binnen.

— Die gewone sloten zijn niets waard, zei hij opgewekt. Ik beloof, dat ik kans zou zien ze te openen met een haarspeld. Nu, ik geloof, dat de zaak naar wens marcheert. En luister nu goed. Het loopt reeds naar tien uur, en wij moeten er dus rekening mee houden, dat de vijand langzamerhand wel zal komen opdagen. Het is van het grootste belang, dat alles gedaan wordt, zoals het had

moeten geschieden, als Henderson niet toevallig de truc met de telefoon ontdekt had. Zonder de zaken overdreven luid te doen, moet je dus zorgen, James, dat ze op enige afstand gehoord kunnen worden. Bijvoorbeeld door de telefoon eens te verschuiven, een meubel te verzetten, een stoel te verschuiven of iets dergelijks. In werkelijkheid zou je waarschijnlijk met een zware bons zijn neergestort, maar doet dit nu, als ik je verzoeken mag, een weinig discreet, want het is niet noodzakelijk, dat de hele buurt op de vertoning afkomt.

— En als ik eenmaal lig, mylord?

— Dan zul je nog wel even moeten blijven liggen, vrees ik. Dat tuig is wantrouwend, zij hebben de tijd en zullen wel een kwartiertje wachten, alvorens zich te overtuigen, of je werkelijk dood bent.

— En dan spring ik op, en om te bewijzen, dat ik het niet ben, sla ik hen de hersens in, zei Henderson met een blijde tinteling in zijn ogen.

— Wij zullen niet zo hard van stal lopen, James, kalmeerde Raffles hem. In dit geval heb ik aan een levende bandiet waarschijnlijk meer dan aan een dode. Mijnheer Brand en ik echter zullen goed opletten, en zodra alle heren aanwezig zijn, zullen wij onze duit in het zakje doen. Zo mogelijk, moet er niet al te veel lawaai gemaakt worden, want het zou het hele huis in opschudding kunnen brengen. Dus vooral geen wild west-drama's en geen schietpartijen, maar...

— Maar een kalme tik met m'n loden knuppel, voltooide Henderson opgewekt de zin.

— En zelfs dat alleen, als het volstrekt noodzakelijk is, James. Wellicht zijn er dames bij de expeditie, en die tracteert men niet aanstonds op knuppelslagen.

— Ook niet, als zo'n dame Rita Nueva heet? vroeg Brand, die deze opvatting niet geheel en al scheen te delen.

— Ook dan niet, dan eerst recht niet, antwoordde Raffles bedaard. Die vrouw weet misschien een hele boel, dat voor mij de moeite waard is. Behandeling dus voorlopig met zachtheid; de schur-

ken zelf hebben er ook al geen belang bij, al te luidruchtig op te treden. Trouwens als er drie of hoogstens vier zijn, kunnen wij het veel noemen. Dergelijke expedities onderneemt men nu eenmaal niet met een grote troep. En dan zullen wij geduld moeten hebben, geduld en nogmaals geduld. Wij hebben het niet in de hand, wanneer die wekker daarginds zal aflopen, dat moeten wij aan de trawanten van Nummer dertien overlaten. Heeft iemand een vraag te stellen?

— Ik zou willen, dat je mij mijn gedragslijn voorschreef, in het geval iemand op mij zou willen schieten, zei Brand, met een sigaret spelend, die hij zoëven uit zijn koker had genomen.

— Wanneer ons leven gevaar loopt, zullen wij het natuurlijk verdedigen, maar zover behoefte het niet te komen, als we slechts vlug en doortastend optreden. En nu moesten wij maar liever niet meer praten, ook niet zacht. Laten wij maar een sigaret roken, dat kalmeert de zenuwen.

Van dit ogenblik af werd er zeer weinig meer gesproken. De drie mannen rookten zwijgend. De minuten gingen traag voorbij; Raffles had de tussendeur op een handbreed open laten staan, en natuurlijk was de deur naar de gang weer gesloten.

Zij luisterden intens naar elk geluid in het huis, maar slechts nu en dan vernamen zij de stem van de pensionhoudster, en om half elf klonk het tikken van de stok van de gepensioneerde kapitein op de trap. Om elf uur was alles volkomen stil.

Nu en dan stond Raffles op en liep onhoorbaar naar de gangdeur, om te luisteren. Zijn hoog, voorhoofd was bewolkt en het was duidelijk, dat hij over gewichtige dingen nadacht en zich niet gerust gevoelde.

Nog slechts zelden had Raffles tijdens de duur van zijn avontuurlijk bestaan dit gevoel gehad, dat een waarlijk sterke man zo onverdraaglijk is: het gevoel, een tegenstander te hebben gekregen, die hem niet geheel gelijkwaardig is, maar onder bepaalde omstandigheden zelfs zijn meerdere kan worden.

Nummer dertien, het bleek hoe langer hoe duidelijker, beschikte niet alleen over te vrozen medewerkers, lieden, die hem blindelings waren toegedaan, maar ook over hulpmiddelen, die de moderne techniek hem in overvloed aanbod en waarvan hij een uitstekend gebruik wist te maken.

Wat hem echter het meest gevaarlijk maakte, dat was zijn onzichtbaarheid, dat was de duisternis, waarmee hij zich omringde en van waaruit hij zijn bevelen gaf.

Professor Shydrift, dokter Fox, waren ongetwijfeld machtige vijanden geweest, maar Raffles wist tenminste aanstonds, wie zij waren en kon hen met eigen middelen bestrijden. En tenslotte hadden zij ook het onderspit moeten delven.

Maar die Nummer dertien was onzichtbaar, onvindbaar en ontastbaar.

Raffles bleef wel vijf minuten in gebogen houding aan de deur staan luisteren.

Toen kwam hij op Henderson toe en fluisterde hem heel zacht in:

— Fluit eens wat, heel zacht, of neurie een deuntje, misschien weten zij niet, omdat het hier zo stil is, dat je thuis bent.

— Maar zij zien toch de lichtkier, mylord, mompelde Henderson.

— Zij daarbuiten, maar niet degenen, die misschien al een uur of langer ergens op het dak zitten, gereed om binnen te dringen.

Henderson antwoordde niet, maar begon heel zacht voor zich heen te fluiten en wat heen en weer te lopen, zoals iemand zou doen, die zich begint te vervelen en aanstalten maakt om naar bed te gaan. Hij schonk zich een glas water in en het glas rinkelde tegen de karaf, hij opende en sloot een lade, hij trok een stoel naar zich toe en deed tenslotte zijn laarzen uit en liet ze met genoeg geweld vallen, om die bezigheid te verraden.

Al die tijd bleef Raffles aan de deur staan en luisterde.

Er verscheen een harde trek om zijn lippen en zijn ogen werden als staal, toen hij plotseling waarschuwend de vinger ophief en heel zacht fluisterde:

— Ik hoor ze aan een dakluik morren. Ontkleed je verder James, en ga naar bed. De tijd om in actie te komen is aangebroken. Charles, naar de zijkamer. En, denk er om, James, verweer je alleen, als je gelooft, dat je leven in gevaar is.

De reus knikte en trok zijn jas uit.

Raffles en Brand gingen door de deur de kamer binnen van de oude kleedster. Raffles sloot de deur tot op een halve handbreedte en nu stonden zij in de schemering. Aan de zachte geluiden bemerkten zij, hoe Henderson vorderde met de werkzaamheden, die vooraf plegen te gaan aan de nachtrust.

Een schoen viel op de vloer, een stoel werd verschoven, het zware ouderwetse horloge werd op het tafelblad gelegd, een bos sleutels volgde het geritsel van goed, en ineens werd het stikdonker; Henderson had het licht uitgedraaid.

Het houten ledikant kraakte verschrikkelijk, toen de reus er zich op uitstrekte. Hij zuchtte als van welbehagen en zoals iemand kan zuchten, die na een dag zware arbeid eindelijk de moede leden kan uitstrekken, en toen werd het volkomen stil.

Brand zou niet gauw die uren van martelend wachten vergeten. Hij zag overal in de duisternis plotseling gedaanten opdoemen, hij hoorde gehelmsinnige geluiden, het kraken van een deur, het zachte knarsen van een slot, en toch was alles in huis doodstil, zo stil als het graf.

Maar opeens, het kon omstreeks half twee in de nacht zijn, voelde hij al zijn haren prikkelend overeind gaan staan, door het plotselinge, schrille ommeuze geluid van het wekkerklokje, dat begon af te lopen.

Daarbuiten, op een honderd meter afstand, op het onbebouwde terrein, had men de deur in de schutting geopend.

Het gerinkel hield maar heel even aan, want na een paar seconden reeds zette Henderson het af.

Brand hoorde het knitserend geluid van een lucifer, die wordt afgestroken, en toen zag hij door de deurkier de rossige schijn van de kaars, die de reus had ontstoken.

Twee tastende voeten zochten naar de pantoffels, er klonk een soort van gekreun en daarna voetstappen, gedempt door het vloerkleed.

Het was Brand alsof hij alles kon zien, wat er nu gebeurde.

Henderson liep naar het tafeltje, zacht voor zich heen brommend, scheen slaap dronken tegen een meubelstuk te stoten, nam nu het telefoontoestel van de haak...

Bijna onmiddellijk daarop 't ratelend geluid van metaal, iets als een zachte klacht, onmiddellijk gevolgd door de val van een lichaam, zwaar en dof.

Toen stilte...

Hoe lang dat duurde had Brand naderhand onmogelijk kunnen zeggen. Het hadden evengoed vijf minuten als twee uren kunnen zijn.

Toen ging heel langzaam de deur open. De sleutel was natuurlijk van binnen in het slot omgedraaid en degene, die daar buiten stond, had het dus met een looper of iets dergelijks moeten openen, en toch hadden Brand, noch Raffles iets anders gehoord dan een nauwelijks merkbaar, krassend geluid, dat onmiddellijk weer ophield.

Brand keek naar Raffles. Hij zag de grijze ogen groot en dreigend in het bleke, strakke gelaat. Geen spiertje bewoog daarop, maar het lichaam was gespannen en als een stalen boog, gereed om weer recht te springen.

De deur van de aangrenzende kamer werd blijkbaar heel zacht geopend. Toen klonken er fluisterende stemmen, zo zacht, dat ze nauwelijks te vernemen waren.

Raffles duwde de deur heel voorzichtig wat verder open. Hij kon nu een gedeelte van de kamer overzien en een stuk van het lichaam van Henderson: het hoofd en een gedeelte van het lichaam.

Het was, alsof de reus door een vreselijke kramp was overvallen, zulk een zonderlinge houding had hij zijn lichaam gegeven.

Hij scheen geknield tegen de zijkant van het bed te rusten en zijn bovenlichaam was als een hoepel gespannen. Zijn hoofd was vreemd gedraaid, maar

Raffles bewonderde zijn schrandereheid, want hij was zo gaan liggen, dat zijn ogen een groot deel van de kamer konden overzien.

Hij hield de hoorn van de telefoon nog in de hand geklemd, alsof hij onmachtig was geweest, het wapen, dat hem gedood had los te laten.

Verder zag Raffles vijf personen in de kamer, vier mannen en een vrouw. Een van die mannen en die vrouw herkende hij onmiddellijk, zelfs bij het onzekere kaarslicht. De eerste was Dr. Wynne.

Raffles verbaasde zich er over, dat de schurk durfde medewerken aan deze onderneming, terwijl hij door de politie werd gezocht. Hij moest wel met een bittere wraakzucht bezielde zijn jegens de man, die hem vogelvrij had verklaard.

De vrouw was Rita Nueva, maar haar aanwezigheid verbaasde Raffles minder dan die van de geneesheer. Ook zij had nog een rekening met Raffles te vereffenen.

Raffles luisterde scherp toe en hoorde de vrouw zeggen, die zich voorzichtig over Henderson had heen gebogen, vrezende hem aan te raken:

— Hij heeft zijn bekomst gehad Jack, of moet hij voor alle zekerheid nog een genadeslag hebben?

— Ik niet, weerde de man, die als Jack was aangesproken, verschrikt af. Denk je, dat ik om zeep wil gaan? Ik raak hem niet aan.

— Snijd dan eerst de draad door, sukkel, of schroef de klemmen los, drong de vrouw aan.

— Ja, doet dat, maar geen grapjes met messen, fluisterde dokter Wynne, die een vluchtige blik op het lichaam had geworpen. Een koord zal het werk even vlug en zindelijker doen. En zelfs dat behoeft niet, als jullie je werk goed hebt gedaan, want dan heeft de stroom hem gedood. Ik kan dat gemakkelijk constateren. Maak eerst de draden los.

— Ik weet nog iets beter, liet Jack zich horen. Hier in de kast is het schakelbord. Ik zal eenvoudig even de stoppen losdraaien.

Brand schrikte op het horen van die woorden. De afspraak was, dat er zo

rap mogelijk licht zou worden gemaakt, zodra de aanval was begonnen, en dat zou niet kunnen als de veiligheidsstoppen werden losgeschroefd.

Maar reeds had Dr. Wynne fluisterend geantwoord:

— Doe dat, en vlug een beetje. Hij heeft misschien nog een paar woorden door te telefoon kunnen stamelen, en als Raffles een auto neemt, kan hij binnen tien minuten hier zijn.

— Hij is er al, klonk plotseling een heldere stem en het volgend oogenblik wierp Raffles de deur wijd open en sprong naar binnen, met Brand aan zijn zijde.

Op hetzelfde oogenblik richtte Henderson zich uit zijn gewrongen houding op en meteen viel zijn ijzerharde vuist met verpletterende kracht neer op het hoofd van Jack, wiens noodlot gewild had, dat hij het dichtst bij de reus stond.

De strijd werd nu plotseling zo volkomen ongelijk, dat een man, die het dichtst bij de gangdeur stond, de verstandigste partij koos, als een haas naar buiten wipte en in de duisternis van de gang verdween.

Nu waren alleen nog Dr. Wynne en een andere, grote kerel, benevens de

vrouw in het vertrek aanwezig, want Jack behoefde men niet meer mee te rekenen.

Met een dierlijk gebrul van woede had Dr. Wynne de hand naar zijn zak gebracht, blijkbaar vast besloten, om nog liever zijn eigen veiligheid op het spel te zetten, dan de overwinning te laten aan zijn doodsvijand.

Toen de hand weer uit de zak kwam, bevond er zich een kleine revolver in, maar Brand had de schurk in het oog gehouden, sprong als een panter op hem toe en gaf hem met zijn loden knuppel zulk een harde slag op de voorarm, dat Wynne met een doffe kreet het wapen moest laten vallen.

— Pas op die meid, Charles, waar-schuwde Raffles. Zij mag tot geen prijs ontsnappen. Bind haar, als je kunt.

Rita Nueva zelf wel inziende, dat de partij verloren was ditmaal, had op haar beurt getracht met sluipende schreden de deur te bereiken, maar Brand haalde haar nog juist bijtijds in en trok haar weer de kamer binnen, slingerde haar tamelijk onzacht in een leunstoel neer, waarop hij haar vlug en handig begon te binden met het gereed gehouden touw.

HOOFDSTUK VII

DE PIL

Rita scheen volkomen terneergeslagen en half wezenloos te zijn door deze plotselinge keer, die de zaken genomen hadden.

Zij liet zich zonder enige tegenstand binden, en zat daar nu roerloos, met afgewend hoofd, niet meer in staat om op te staan van de stoel, waarin Brand haar neergegoot had.

Intussen duurde de ongelijke strijd tussen de overige nog korte tijd voort, totdat Henderson, die het spelletje moe

werd, de grote kerel met zulk een formidabele slag velde, dat het wel leek, alsof de man door de tussenmuur zou heengaan. Hij bleef als een waardeloos vod liggen, waar hij viel, en men behoefde zich om hem niet meer te bekommeren.

Wynne inziende, dat alles verloren was, probeerde nog het hazenpad te kiezen, maar hij trof op zijn weg Henderson aan, die voor de deur had postgevat en deze geheel versperde.

Hij kwam langzaam de kamer weer in met hangende armen en liet zich in een stoel vallen, terwijl hij Raffles aankeek met van haat gloeiende ogen.

— Ja, ik begrijp, dat uw gevoelens te mijnen opzichte thans niet van de vriendschappelijkste aard zijn, Dr. Wynne, begon Raffles rustig. Ik zou u echter aanraden, u in het onvermijdelijke te schikken. Deze zet was in ieder geval aan mij, en als ge eerlijk zijt, zult gij moeten erkennen, dat het een goede was.

Wynne gaf geen antwoord en zat daar ineengedoken, door Henderson en Brand bewaakt.

Raffles ging voort:

— Helaas, heb ik niet heel veel tijd te missen, want de man, die wij hebben laten ontsnappen zal wel zo gauw mogelijk de politie opbellen. Wij moeten dus de zaak afgehandeld hebben, voor die hier verschijnt, want het lust mij niet, mij hier te laten vangen als een rat in de val. Dus kort en goed, dokter Wynne: Zeg mij wie Nummer dertien is.

Dokter Wynne keek zijn vijand een ogenblik strak en doordringend aan en zei toen met vaste stem:

— Ik weet het niet. Als ik het wist, dan zou ik het toch niet verraden maar ik weet het niet. Niemand weet het.

— Ik weet het klonk opeens de nu bijna krijgende stem van Rita Nueva. Haar gelaat was krijtwit, en haar zwarte ogen vreemd contrasterend met het nu rosblonde haar, puilden haar bijna uit haar hoofd.

Op dezelfde hese, hijgende toon ging zij voort:

— Beloof je me, Raffles, dat je me zult laten gaan, als ik je zeg, wie hij is? Ik weet het, en ik ben de enige. Als ze me nu weer opsluiten, dan ben ik verloren, want dan ga ik regelrecht naar de grote vrouwengevangenis en daar zal zelfs Nummer dertien me niet kunnen redden; dan ben ik verloren, dan sluiten ze me tien jaar op, als het niet meer is. En ik ben nog jong, ik wil niet in de cel ik zou er creperen. Geef me je woord, dat je me helpen zult om te ontsnappen en ik zal je zeggen, wie hij

is. Ik heb er genoeg van.

— Slang. Als je durft spreken... begon Dr. Wynne dreigend, half uit zijn stoel opstaande.

Raffles had de jonge vrouw aandachtig gadegeslagen.

Hij was een uitstekend mensenkenner en hij zag aan haar verwrongen gelaat, dat zij de waarheid sprak.

Misschien had zij door een toeval ontdekt, wie Nummer dertien was, misschien was zij zijn vriendin. In ieder geval was zij op de hoogte, en zij was de enige. Tot dusverre had zij gezwegen, maar nu schrok haar jeugd terug voor die afschuwelijke tien jaren in afzondering, waaruit ze zou terugkeren als een oude, uitgeleefde vrouw.

Raffles zei rustig:

— Je kent mij voldoende, Rita, om te weten, dat ik mijn woord houd. Die Nummer dertien is een boos kankergetzel, dat ik uit het lichaam der maatschappij wil uitsnijden. En hoewel ik jouzelf een gevaarlijk schepsel acht, het is mij nog meer waard, die man onschadelijk te maken, en daarom beloof ik je op mijn woord van eer, je niet alleen vrij te laten, maar je zelfs te zullen helpen om naar Amerika of Australië uit te wijken, als je mij de naam noemt van jullie aanvoerder.

— Ik geloof je en ik vertrouw op je, hernam de vrouw in koortsachtige opwinding. Luister dan.

— Rita, voor de laatste maal waarschuw ik je, zei Wynne op doffe toon, haar onbeweeglijk aanstarende. Weet je wel, dat de arm van Nummer dertien ver reikt, en dat hij je zal weten te straffen voor je verraad.

— Ik lach er om. Laat hij mij maar zien te vinden, als ik eenmaal in Amerika zit, riep de vrouw woest. Luisteren, jullie alle drie. Als je Nummer dertien wilt vinden, ga dan...

— Duivelin. Je hebt het zelf gewild, brulde Dr. Wynne.

Bliksemsnel was hij opgesprongen en voor iemand het had kunnen verhinderen of zelfs maar begreep wat hij doen wilde, had hij de vrouw met de ene hand bij de keel gegrepen en scheen haar met de vingers van de andere hand iets diep

in de keel te duwen.

De vrouw, verplicht om de mond wijd te openen omdat zij half stikte, kreeg een uitdrukking van waanzinnige angst op het gelaat en zou zich zeker als een wanhopige verzet hebben, als haar dat niet helet was door de touwen, die haar op de stoel vastgebonden hielden.

Henderson wierp zich op Wynne en rukte hem, nog volstrekt niet wetend, wat er eigenlijk gebeurd was, van de vrouw weg en slingerde hem weer op zijn stoel, maar de schurk lachte op een afschuwelijke wijze en zei:

— Je hebt je verdiende loon, slet. Nu zullen we zien of je nog kunt spreken.

Raffles keek naar de vrouw. Haar gelaat had een merkbare verandering ondergaan. Blijkbaar poogde zij nog iets uit te spuwen, dat zij reeds had ingeslikt en toen kreunde zij, terwijl haar lichaam zich in allerlei bochten wrong.

— De pil. Hij heeft mij de pil ingegeven. Ik ben verloren.

Raffles was onmiddellijk aan haar zijde.

— Wees stil, ik zal je onmiddellijk een braakmiddel ingeven.

— Dat helpt niet. Te laat, kreunde de vrouw. Ik heb het zelf gezien met eigen ogen van een ander die ter dood was veroordeeld. Het werkt zo snel als de bliksem.

— Een braakmiddel, Charles, beval Raffles, zonder op haar woorden acht te slaan.

— Giet haar maar alles in, wat je wilt, grinnikte de moordenaar, met een uitdrukking van helse triomf op zijn gelaat.

Brand, tot in het diepst van zijn ziel ontroerd, door het afschuwelijk lijden van de vrouw, was naar een kast gesneld, waarin hij wist, dat wat levensmiddelen bewaard werden. Hij zocht naar boter, naar slaolie, mosterd en suiker, om een primitief middel te kunnen samenstellen, maar hij zag wel, dat alles vruchteloos zou zijn.

Hij was nog niet begonnen met het mengen, of de vrouw rekte zich met zoveel kracht uit, dat de touwen bijna braken.

Zij spande zich blijkbaar tot het ui-

terste in om nog iets te zeggen en begon tot driemaal toe:

— Nummer dertien is...

De derde keer kon zij het zelfs niet meer voleindigen. Een siddering doorliep haar lichaam, een grauwe tint overtoog haar gelaat, er kwam wat droog schuim om haar lippen toen viel haar hoofd op zij en het was voorbij...

Henderson, half dol van woede, had de revolver genomen, die aan Wynne ontvallen was, trad op hem toe, zette hem de loop tegen de slaap en wendde zich tot Raffles:

— Zal ik de duivel neerschieten als een hond, mylord?

— Neen, James, doe die revolver weg, beval Raffles, die zeer bleek was geworden. Hij trad tot dicht voor de laffe moordenaar en zei op een toon van nameloze verachting:

— Je verdient niet eens een kogel, hondsvot. De galg is ternauwernood goed voor je en ik betreur het, niet in staat te zijn, je voor de wolven te werpen laffe schurk.

— Scheld maar, steek me voor mijn part overhoop, maar Nummer dertien zul je niet ontdekken, hoonde Wynne, Raffles met een blik vol haat aanziende.

— Ik zal hem vinden en ik zal hem doden, zei Raffles koel. En dat hoop ik nog te kunnen doen, Wynne, vóór jij zult worden gehangen, opdat je zult weten, dat ik geen snoover ben. Nummer dertien zal vallen en door mijn hand. Of het zal zijn door het staal of door het hennepen koord, dat weet ik nog niet, maar zijn einde is nabij, ik voel het. En nu, James, bind hem stevig.

De reus trad op de moordenaar toe en begon hem zwijsend, met opeengkleemde tanden, vast te binden op het bed, waarop hij hem had neergeworpen.

Raffles trad op Rita Nueva toe, legde het hoofd recht, drukte de oogleden dicht en zei zacht tot Brand, die geheel verslagen terzijde stond:

— Zij was ongetwijfeld een slechte meid, Charles. Zij heeft haar geweten bezwaard met afschuwelijke misdrijven en zij heeft ook mij willen vermoorden, maar dit uiteinde was verschrikkelijk, en als er een rechtvaardigheid hierbo-

ven bestaat, dan zal haar, terwille van deze dood, veel vergeven worden.

— Zo zij het, zei Brand zacht, en legde voorzichtig de mantel der vrouw over het witte, dode gelaat.

Maar plotseling schrok hij op.

Hij keek naar Raffles, die eveneens het gelaat naar de deur had gewend.

Een gerucht beneden in het huis had hun aandacht getrokken.

— Wat kan dat zijn? vroeg Brand, onwillekeurig zijn stem dempend.

— Politie, antwoordde Raffles laconiek. Het kon ook niet anders. De kerel die wij gelegenheid gaven om te ontsnappen, heeft ze opgebeld. Weliswaar moest hij daarbij tegelijkertijd zijn eigen makers uitleveren, maar dat schijnt voor hem geen bezwaar te hebben opgeleverd. Vooruit, hier valt niet langer te treuzelen. Is de kerel vastgebonden, James?

— Hij kan geen vin meer verroeren, mylord antwoordde de reus met nog een laatste woeste ruk. Ik betwijfel, of hij zelfs wel behoorlijk kan ademen maar veel komt dat er niet op aan.

— Naar het dak dan. De terugweg naar beneden is ons natuurlijk afgesneden.

— En als het hele huizenblok is afgezet? vroeg Brand.

— Dan worden wij ingerekend, antwoordde Raffles bedaard. Maar het helpt niet, of wij er hier over praten.

Hij had vliegenvlug een paar woorden op een stukje papier geschreven, waarin hij aan de politie mededeelde, wat er geschied was, op welke wijze de vrouw de dood had gevonden en toen snelden de drie mannen, zo vlug zij konden, de zoldertrap op.

Het was een geluk, dat zij deze aan de binnenzijde met de sleutel konden afsluiten, want reeds klonken op de trappen de snelle voetstappen der agenten, begeleid door de angstkreten van de wakker geworden en verschrikte huurders.

Toen er hard op de deur gebonsd werd, stonden de drie mannen juist aan de voet van de ladder, die naar het dakraam voerde.

Zij klauterden hem haastig op en Brand was als laatste juist door het luk geklommen, toen de deur door de

agenten werd ingetrapt.

— Trek de ladder op, James, beval Raffles.

Vlug trok Henderson de ladder naar zich toe, op het laatste nippertje, want een der langste agenten daar beneden deed er nog een wanhopige sprong naar en had bijna de onderste sport te pakken gekregen.

Henderson had de ladder bijna laten vallen, toen Raffles beval:

— Neem dat ding mee, James. Het kan ons te pas komen.

Hoe waar dit was, bleek reeds weinige tellen later. Want toen Brand zich over de dakrand heen boog, zag hij, dat bijna de gehele straat aan de voorzijde van het huis letterlijk krioelde van de agenten, die met twee overvalwagens waren aangevoerd en die reeds bezig waren het gehele huizenblok te omsingelen.

— Het is een grote eer voor ons, Charles, zei Raffles sarcastisch. Een heel legertje agenten voor drie man.

Zij liepen snel verder en bereikten nu het smalle zijstraatje, beter gezegd een steeg, niet veel breder dan twee en een halve meter, maar waarover het onmogelijk was zonder een zeer ruime aanloop heen te springen.

— Je ziet, dat de ladder nu van pas komt, zei Raffles bedaard. Zachtjes neer laten, James. Hoe minder lawaai wij maken, hoe beter.

Met zijn twee geweldige armen vatte Henderson de ladder stevig beet en liet deze voorzichtig voorovernlijgen, totdat hij van dak tot dak reikte, dwars over de steeg heen.

Een voor een kropen de mannen langs de sporten over de ladder en bereikten veilig het aangrenzende huizenblok.

Omstreeks tien minuten later wisten de drie mannen af te klimmen, deels door gebruikmaking van een smalle brandtrap, deels van een stevige regenpijp, en toen wisten zij zich in veiligheid.

Wynne werd naast het lijk van zijn slachtoffer gevonden en gearresteerd. Toen men hem fouilleerde, vond men nog twee van de dodelijke pillen in zijn vestzakje. Hij trachtte nog er zeld een

van in te slikken, maar men wist dit op het laatste ogenblik te verhinderen.

Zijn schuld aan de moord kon echter helaas niet bewezen worden. De drie enige getuigen verschenen niet en de man, die het briefje schreef had evengoed een der pillen van Wynne kunnen afnemen en daarmee de vrouw vergiftigen.

Dit was trouwens de verdedigingsmethode, die Wynne toepaste.

En hij zou er zeker met een paar jaar gevangenisstraf zijn afgekomen, als niet

de man, die het eerst door Henderson was neergeslagen, het gehele verloop van uit zijn hoek had kunnen volgen en de laffe moordenaar niet had verraden, in de hoop, zijn eigen hals te kunnen redden.

Dit deed Dr. Wynne tenslotte de strop om, in de meest letterlijke betekenis van het woord.

Drie weken later werd hij opgehangen op de binnenplaats van de grote mannengevangenis.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Op het Spoor van Nummer Dertien

